

► 12 Octubre

Així està el pati // Pàgina 14
Durant el *Día de la Hispanidad* es feren manifestacions de protesta a Barcelona i València. També es varen realitzar jornades i xerrades contra el genocidi indígena

► Transgènics Fora

Què es cou // Pàgina 19
La Xarxa Agroecològica de Catalunya i la Plataforma Transgènics Fora treballen per integrar plenament els valors de l'ecologia social

► Tortures 4 octubre

Què es cou // Pàgina 21
Des del col·lectiu de joves detinguts el 4 d'octubre de 2004 a Sants, s'engega una campanya per denunciar les tortures a comissaries

setmanari de comunicació

directa

núm. 0

www.setmanaridirecta.info

octubre 2005

Història recent de les lluites i moviments populars que han qüestionat l'actual model de societat

10 anys de transformació i creació de xarxes socials

>>> De dalt a baix // Pàgines 3, 4 i 5

Inici de la manifestació per denunciar les morts de Ceuta i Melilla. Va reunir més de 2.000 persones a Barcelona

Foto: Regino Hillera

La frontera del sud d'Europa porta a la mort els immigrants

Fa anys que l'arribada en pastera a les costes d'Andalusia s'ha convertit en un carreró cap a la mort per milers de persones provinents del continent africà. A la majoria de casos es tracta d'accidents. Enguany, però, la imatge dels policies espanyols i marroquins tirant a matar contra centenars d'immigrants ha deixat clar que les polítiques excloents de les lleis d'estrangeria s'executen fins a les més inhumanes conseqüències. Alguns d'ells, tot i això, aconsegueixen arribar a ciutats com Reus, Mataró, Lleida o Barcelona.

>>> Així està el pati // Pàgina 10

Ordenances sobre civisme a l'estil Nova York

>>> Així està el pati // Pàgina 9

La línia d'alta tensió revolta els pobles del Pirineu Oriental

>>> Així està el pati // Pàgina 11

A les pàgines centrals trobaràs un desplegable amb tota la informació sobre el setmanari Directa

**FAGC:
30
anys
donant
pel cul**

>>> Què es cou // Pàgina 18

Editorial

Benvingudes i benvinguts,

Això que tens a les mans és el primer passet que inicia una llarga caminada. Un viatge que no sabem on ens durà, perquè som conscients que fer un setmanari dels moviments socials és un projecte ambiciós i difícil.

En els temps de pensament únic que corren, sembla una bogeria pretendre construir un mitjà de comunicació potent, dinàmic, atractiu, seriós i plural, alhora que políticament incorrecte (sinó directament incòmode), independent dels poders econòmics i institucionals, amb l'únic suport de la gent i disposat a ser una veu que no es vol que se senti. Una veu que digui que la barbàrie que ens ha tocat viure no és el millor dels mons possibles sinó un malson que és possible (i imprescindible) canviar; una veu que denunciï les misèries que ens envolten cada dia i que difongui els petits granets de sorra que arreu malden per a combatre-les; una veu que sigui la veu de nous pensaments i debats, sense pors absurdes ni clixés preconcebuts.

Som conscients de l'ambició i la dificultat de la proposta. Per això sabem que aquesta no té sentit si no esdevé realment el setmanari dels moviments socials, si no s'hi recolza directament i sense complexos, si no passa a formar part indestruïble. I els seus amos passem a ser els milers de dones i homes que creiem que s'ha de treballar d'una manera o una altra per a millorar el nostre entorn.

Per això, des d'ara, aquest ja no és el "nostre" projecte, sinó el "vostre", en el benentès que "nosaltres" som "vosaltres". Així doncs, benvingudes i benvinguts al vostre setmanari.

Pensem, doncs existim

¿Malalts socials, malalties socials o societats malaltes?

✍️ **Kiki Lumberras**
/directa@moviments.net/

Són nombroses les notícies publicades últimament sobre el que podríem anomenar comportaments asocials, amb l'Ajuntament de Barcelona com a punta de llança de les polítiques de tolerància zero. Des d'aquestes pàgines voldria fer una reflexió sobre el que realment considero intolerable com a comportament social.

Ja fa temps que la violència domèstica manté una presència constant i macabra en els mitjans de comunicació de masses. Fins que no va ser noticable, en el sentit de numerar les morts de dones a mans de parelles sense sentiments, la presència mediàtica sobre el fet de la discriminació femenina consistia, més aviat, en les morboses sentèn-

cies absolutories a violadors i maltractadors, del tipus "no es pot tractar d'una violació quan es necessita certa connivència per a treure uns pantalons, si el contacte sexual s'ha fet dins un cotxe de reduïdes dimensions", o bé, "no pot existir maltractament en el matrimoni".

Fins la data no hi ha hagut cap notícia sobre el fet que aquests personatges (em referei-

xo als jutges, és clar) hagin estat recriminats pel fet d'institucionalitzar la discriminació de mitja població. Com a molt, s'han dedicat a purgar els magistrats de l'Audiència Nacional que jutjaven les causes que instruïa el jutge-estrella Baltasar Garzón. En canvi, sí que s'han publicat notícies sobre la poca voluntat per cobrir les places lliures que els nous jutjats d'instrucció de violència domèstica han ofert.

Per contra, igual que a l'època de la crema de bruixes, a algunes sentències es titlla la bogeria de malaltia femenina, parany en el que cauen aquelles que no encaixen en aquesta societat doncs no deixa de ser un règim que, per molt democràtic que vulgui dir-se, segueix exculpant els botxins per culpabilitzar les víctimes. ☹️

Pep Duch es resisteix a ser desallotjat de la masia de Can Oliveras, a Esplugues de Llobregat. La seva masia es troba al bell mig del negoci immobiliari del pla Caufec. SACRESA és l'empresa promotora, dirigida per la multimilionària família Sanahuja. On ara hi ha la masia pretenen construir diversos gratacels i centres comercials, destrossant un dels pocs paratges verds que té la localitat al peu de Collserola. Les amenaces de desnonament s'han aturat gràcies a la solidaritat.

Antoni Siurana va ser alcalde de Lleida durant més de 15 anys. A l'actualitat ocupa el càrrec de conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Des de l'arribada al capdavant d'aquest departament ha anat acumulant crítiques i exigències de dimissió per part de la totalitat de sindicats agraris. La seva arrogància vers els problemes del sector i la incapacitat d'afrontar la crisi estructural que pateix l'han fet acumular antipaties. Davant d'això ha optat per enrocar-se i mantenir-se al càrrec.

Com s'ha fet?

Doncs, amb bon humor, nervis, assemblees llarguíssimes, contratemps de darrera hora... Un número 0 sempre és imprevisible i fins que no arriba calent de la rotativa no les tens totes. Llavors serà el moment de valorar el resultat d'aquest exemplar de prova.

Hem volgut fer un número 0 que es fes ressò d'aquells àmbits que volem cobrir. No obstant, aquest matí comentàvem que, per exemple, no hem tocat de manera directa el tema laboral.

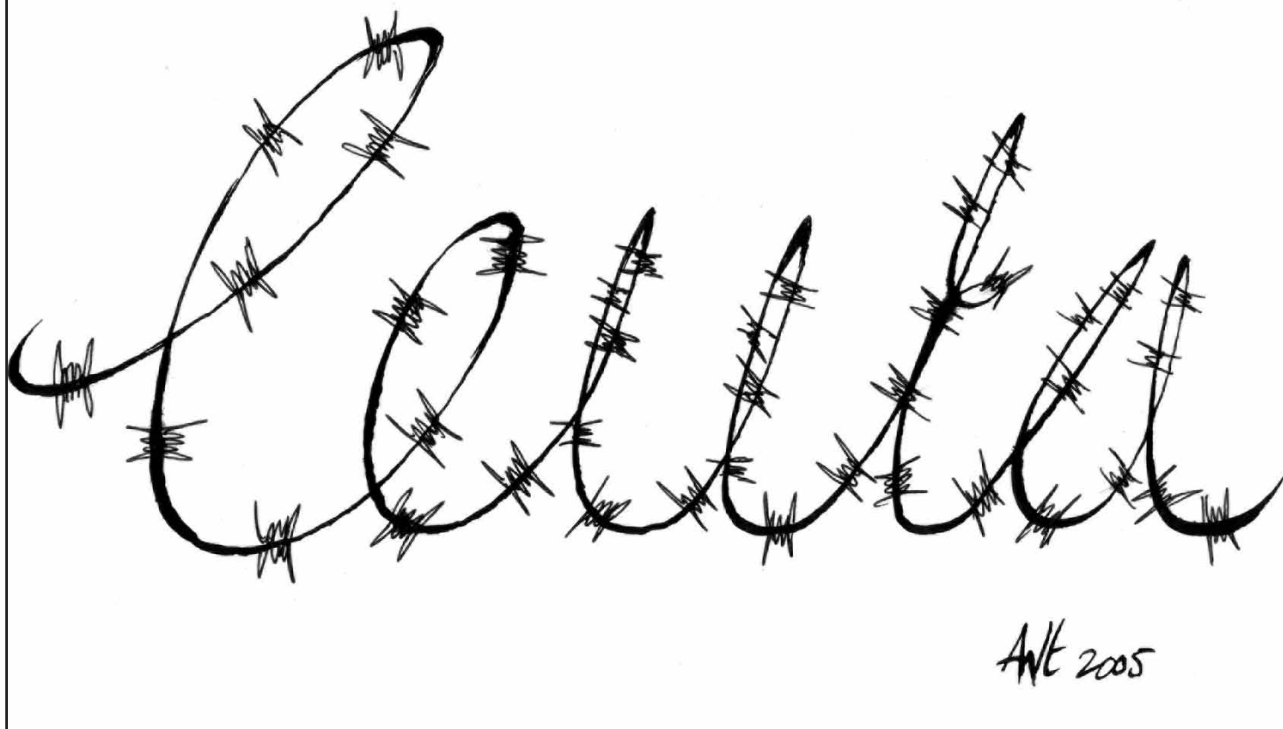
Aquest número s'ha acabat de fer el 17 d'octubre. Abans d'ahir vàrem saber que no podíem comptar amb l'entrevista de contraportada i es va decidir que la dedicàvem a la pel·lícula "El taxista ful". L'endemà es feia l'entrevista i la foto.

A la portada volíem col·locar la foto interior del sabotatge a unes vinyes. Era una imatge que podia il·lustrar molt bé el moment actual de desencís general que viu la pagesia. A més a més, era una acció que no va passar a Barcelona i, això encara augmentava el seu significat. Després d'anar darrera d'ella durant varies setmanes, va resultar que no era una foto prou clara per la portada. Hem esperat a la manifestació contra la MAT per fer-ne una bona fotografia. Però el resultat no ha convençut a ningú. Finalment, s'ha col·locat una fotografia de la manifestació en repulsa dels assassinats ocorreguts a Ceuta i Melilla i dels murs de l'apartheid, fets suficientment importants i dels quals es parla àmpliament a l'interior.

Pel que fa al disseny i a la fotografia, per manca d'equips adients, no hem pogut fer proves de impressió i serà al cap de dos dies quan veurem si hem encertat o no amb les decisions de caire més tècnic.

Aquest petit espai del setmanari vol explicar per què es prenen les decisions que definiran el setmanari. Agraïm que ens feu arribar les vostres propostes i crítiques.

El racó il·lustrat

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits
c/Violant d'Hongria 71 1a planta 08028 Barcelona
Tel: 935306876 Mòbil: 661493117
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info

Seccions:
redaccio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info

David torna a plantar cara a Goliat

Els últims 10 anys
de moviments socials

✍ Guillem Sànchez
/directa@moviments.net/

Suposem que existeix un espai sociopolític que no es conforma amb l'actual democràcia de mercat. Suposem que aquest espai, sense basar-se en organitzacions formals ni estructures permanents, manté un flux de relacions i impulsa idees, campanyes i infraestructures. A més, aquest espai és vist des de l'exterior (el conjunt de la societat) com una "cosa" autònoma i diferenciada d'altres propostes polítiques i que, tant periodistes com policies, van batejant (sempre amb una idea reduccionista o criminalitzadora) de forma periòdica: okupes, antiglobalització, antisistema. Estem parlant dels anomenats moviments socials.

És possible fer diferents anàlisis de l'estat actual dels moviments socials, però segur que hi haurà força consens en parlar de creixement quantitatiu, clarament visible si ens fixem en el gran nombre de col·lectius, locals, iniciatives i projectes que es porten a terme, així com en la diversitat de temes tractats. Però això no ha estat sempre així. Fa una dècada, el panorama era molt més decebedor. A la primera meitat dels 90, l'esquerra europea es trobava desfeta políticament, amb un neoliberalisme,

en una ofensiva ideològica tal, que arribava a afirmar que la història s'havia acabat. A casa nostra, l'antimilitarisme, que amb la insubmissió havia dut el pes de l'enfrontament amb l'Estat, es desfeia ràpidament; tant el moviment llibertari com l'independentista es debatien en una crisi permanent, amb preocupants tendències caníbals i pèrdua d'influència social. L'extrema esquerra, cabdal en moltes de les grans lluites dels anys 80 (referèndum de l'OTAN, lluita contra les nuclears, moviment feminista, etc.) entrava en una crisi irreversible a conseqüència de múltiples causes que escapen a la capacitat d'aquest article. Altres experiències com l'okupa eren pràcticament desconegudes.

Què ha passat en sols una dècada perquè ara ens trobem en un moment de gran optimisme? (a vegades, una mica infundat i tot). Hi ha hagut canvis a escala mundial: els zapatistes van reivindicar novament l'esperança; sota la bandera, sovint confusa, de l'antiglobalització, ha ressorgit la crítica radical al capitalisme; una nova insurgència popular s'ha estès per l'anomenat Tercer Món (especialment Amèrica Llatina); i més tard, la bogeria imperialista de Bush va generar una resposta inesperada a nivell global. Només han passat deu anys entre un panorama

i l'altre, un temps insignificant en història i en que s'ha passat de la derrota total a un nou temps d'esperança. Tot un rècord en el rànquing de regeneracions de projectes polítics.

► Breu història dels moviments socials catalans

La nostra petita història comença, com a mínim per a qui és de Barcelona, el 28 d'octubre de 1996. Aquell dia, a dos quarts de sis del matí, un impressionant desplegament operatiu d'agents antiavalots assaltava l'antic Cinema Princesa, després de doblegar la resistència de la gent que l'estava okupant des de feia sis mesos. Al vespre, milers de persones, la majoria joves i adolescents, s'enfrontaven durant hores a la policia en una autèntica batalla campal. Una nova generació de militància revolucionària acabava de néixer, vuit mesos després de la victòria electoral del Partit Popular.

Llavors començaven uns anys viscuts amb vertigen en que

s'okupaven centenars de cases, les manifestacions acabaven sovint en durs enfrontaments amb la policia, es multiplicaven els sabotatges amb còctels molotov, i també les detencions, que es representaven desenes de judicis. I el moviment no parava de créixer amb nous joves que s'anima-

El 12 d'octubre de 1999, després d'una marxa antifeixista, 14 persones varen ser empresonades

ven a okupar i resistir, atacaven ETT o prenién els rectorats de les universitats. Però tampoc ens podem enganyar, el moviment era poc format i inexpert políticament i, tot i despertar una espontània simpatia social, no tenia capacitat d'estendre el seu missatge (i molt menys les pràctiques) a àmplies capes socials ni crear aliances més enllà del suport antirepressiu. El seu valor fou visibilitzar que lluitar encara era útil i necessari en uns anys en que la majoria de l'esquerra només es llepava les ferides (i tampoc tota, també van ser els anys d'insubmissió als rebuts abusius de l'aigua, o de la campanya contra la cimera de l'FMI a Madrid i l'Euromediterrània de Barcelona).

El 12 d'octubre de 1999, després d'una manifestació antifeixista que acabà amb grans enfrontaments amb la policia, 14 persones foren empresonades. L'Estat deia prou. I molta gent va començar a replantejar-se les seves estratègies.

(continua a la pàgina següent) ►►

directa\mov\moviments\3-5 Mov.Soc\selecció fotos mmss\pàg.3\Cine princesa.tif

L'assalt del Cinema Princesa es va produir la matinada del 28 d'octubre de 1996

Foto: Ferran Nadeu

Fotografies: Arxiu Contrainfos

Concentració Pl. Catalunya 20 de març 2004 Foto: Regino Hillera

Del 16-M al 14-M

► (ve de la pàgina anterior)

El desembre de 1999, les impactants mobilitzacions contra l'FMI a Seattle (EUA) iniciaven la contraofensiva de la nova esquerra sota l'epítet d'antiglobalització. El març del 2000, el PP obtenia la majoria absoluta i s'iniciava una legislatura basada en la prepotència i l'autoritarisme; per a gran part de la societat el sentiment d'ofec es faria insuportable i es reviuïen pràctiques franquistes, a Catalunya el sentiment seria més extrem, reactivant una cultura de la militància política i un compromís antifeixista que recordaria l'estètica de la transició. Així, al nostre país, s'ajuntaven la febre de l'antiglobalització amb la resistència al PP. L'esquerra sociològica tornava als carrers per oposar-se a la desfilita militar el març del 2000 i una nova generació es forjava durant la campanya contra la cimera de l'FMI a Praga. Neixia una mena d'aliança tàctica, mai escrita, entre un ampli espectre social de l'esquerra i el catalanisme, entre el jovent radicalitzat i els vells *progres*, que prendria els carrers en amplíssimes mobilitzacions i que estendria el seu discurs fins a fer-lo hegemònic.

No cal aprofundir perquè tothom recorda les manifestacions "anticimera" de Barcelona el juny del 2001 i març del 2002 i a València el febrer del mateix any, la constant lluita contra el transvassament de l'Ebre, els milers de signatures per a defensar l'Horta valenciana, la reclamació persistent del retorn dels papers de

Salamanca, les tancades dels immigrants a les esglésies, la vaga general de juny del 2002 i, sobretot, la impressionant mobilització contra la guerra d'Iraq que, en alguns moments com les casolades o les acampades, tindrien un aspecte de veritable emancipació social tant per la seva espontaneïtat com per extensió i força.

El març del 2004 hi ha un nou tomb electoral i el PSOE disposa tots els seus mitjans per aconseguir la desmobilització un cop recuperat el poder. Les noves aliances es trenquen ja derrotat el neofranquisme i un cop aconseguit el "retorn de la democràcia". Ens sembla reviu el malson de l'estafa de la transició i, fins i tot, es redacten nous estatuts i es parla d'un nou període constituent per a l'Estat espanyol. Els moviments socials ja no interessen i qui no accepta ser cooptat per les estratègies dels partits al Govern ha de tornar a la invisibilització mediàtica i la higiènica repressió, ara democràtica i legítima.

Però sembla que no els serà tan fàcil liquidar aquest espai. La campanya de desemmascarament del Fòrum o de denúncia de la Constitució Europea demostren que hi ha un substrat dens i seriós que no renuncia, però encara és d'hora per saber si aquests són els últims esbufecs d'un moviment que només era d'oposició al PP o si és una història que acaba de començar. Nosaltres creiem fermament en la segona hipòtesi. ☺

Un moviment nou de cap a peus

Es multipliquen per quatre els espais anticapitalistes

Per sort, els anys d'efervescència "antiPP" no han estat desaprofitats. Si gràcies a una tàcita aliança els partits de l'esquerra capitalista han aconseguit el Govern, els moviments socials n'han tret, a més de molta legitimitat política i reconeixement social, un reforçament de les xarxes de coordinació, lligams amb sectors sovint allunyats de plantejaments radicals i una incipient infraestructura material i política que pot ser la base d'un nou moviment real i potent de caràcter anticapitalista.

Quan es fa un recompte, és espectacular la quantitat de col·lectius, iniciatives, propostes, campanyes, espais i mitjans que s'han creat en tants pocs anys. Les okupacions encara són expressions de resistència al carrer i, a pesar de la repressió i la criminalització, cada cop n'hi ha més; l'esquerra independentista s'ha reorganitzat i recupera presència tot i els intents de domesticar la lluita per l'autodeterminació; el moviment ecologista, superada la crisi dels 90 i totalment renovat, es multiplica en els diferents "Salvem" arreu dels Països Catalans i celebra la victòria de l'Ebre; a les ciutats sorgeixen noves lluites contra l'especulació com la del Forat de la Vergonya a Barcelona o la del Cabanyal a València; la defensa de la llengua es reprèn en un Correllengua amb un creixement exponencial; apareixió constant de nous mitjans de comunicació impresos, virtuals i, fins i tot, audiovisuals; els immigrants poc a poc es van organitzant; l'antimilitarisme reneix en l'oposició a la base de l'OTAN a Bétera; les

Cotxeres de Sants, Primer de Maig de 2000 Foto: Guillem Valle

lluites contra la precarietat, les deslocalitzacions, els transgènics, la repressió i la presó, el consum responsable, un nou model educatiu, els drets dels animals, el programari lliure, les assemblees de joves, les festes alternatives, la cultura *queer*... és impossible fer aquí un relat complet de tots els fronts oberts i les iniciatives engegades, però és evident que arreu de barris i pobles són molts els col·lectius que formen el magma, de vegades dispers i inconnex, però de ben segur real i sòlid, dels moviments socials.

És difícil xifrar aquest creixement, però una de les formes són els locals socials, ja es diguin ateneu, casal, centre social o associació cultural. De fet, és una de les millors maneres, tant pel que representa en la tradició combativa catalana com pel que té de realitat, ja que l'existència d'un espai amb quatre parets indica que, al marge que funcioni millor o pitjor, al darrere hi ha un grup de persones que el mantenen obert, el tiren endavant i el fan possible pagant un lloguer o resistint al desallotjament. Doncs bé, en un recompte força aproximat i segurament incomplet hem comptabilitzat 168 locals als Països Catalans entre centres socials okupats, casals populars i independentistes, ateneus llibertaris i associacions culturals de marcat caràcter polític. I encara faltarien, però són innumerables les associacions veï-

nals, sindicats i ONG combatives, espais culturals, locals de grups de joves informals que sovint actuen com a espais de dinamització. Tampoc hem comptat altres tipus d'espais com bars "del rotllo", llibreries associatives, distribuïdores i centres municipals gestionats per gent vinculada o simpatitzant dels moviments socials. Una xarxa que en un 90 per cent s'ha creat en aquests deu anys, temps en que s'ha multiplicat per quatre.

Després d'això no estranya que la consellera Tura estigui preocupada per la quantitat d'ateneus de Berga ("cria certament l'atenció... el fet que en una ciutat que té poc més de 16.000 habitants, hi hagi 4 centres d'ideologia anarquista i 3 d'ideologia independentista radical"). I el que a ella li preocupa, a molta gent l'alegra.

Darrerament encara observem un nou salt qualitatiu, quan aquests col·lectius de base es coordinen en espais unitaris a nivell local; per ara són pocs, com la Xarxa de Col·lectius de l'Horta, l'ARA de Santa Coloma de Gramenet o l'Assemblea de Barri de Sants, però són exemples de com podria articular-se un ampli moviment en un futur proper.

El cas de Sabadell, on els col·lectius de base agrupats en el Moviment Popular de Sabadell derrotaren l'ajuntament és la millor mostra del potencial d'aquestes experiències. ☺

168 locals:
centres socials
okupats,
casals populars
i independentistes,
ateneus
llibertaris i
associacions
culturals de
caràcter polític

LA TETE

Teteria-Bar c/Comtessa de Sobradiel 4
08002 Barcelona Tel. 93 260 45 33

ESPAI OBERT

L'espai llibertari i assembleari continua a un nou local al carrer Violant d'Hongria 71, 1er pis

Properament farem l'acte d'inauguració!

LA MÀQUIA

CENTRE SOCIAL
Nou local: c/Vern 15 -17004 Girona

IPCENA

15 anys defensant el mediambient de Ponent

www.ipcena.org

Cafè-Restaurant-Llibreria

Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

Acció pels Tres de Gràcia a una conferència al Fòrum 2004

Foto: Mireia Comas

Pintades durant la diada del 25 d'abril a València

Foto: Arxiu

Una nova cultura assembleària i en xarxa

Martina Marcet
/directa@moviments.net/

A la darrera dècada també hi ha hagut importants canvis en la forma dels moviments socials d'organitzar-se, expressar-se i relacionar-se amb la societat. Si al llarg dels 80 dominava una concepció bàsicament "partidista", on els moviments eren poc més que corrents de transmissió de diferents corrents polítics, que monopolitzaven la visió "global" front les "sectorials", mentre competien entre si per l'hegemonia de l'espai rupturista.

Aquesta "cultura del partit" s'ha anat substituint per la "cultura de la xarxa", basada en formes d'organització per connexions horitzontals i interaccions entre diferents elements autò-

noms. Aquesta nova cultura política, sorgida (almenys en part) de la irrealitat de grans organitzacions amb poca gent i recursos, es converteix en una forma d'entendre la intervenció social i la militància, més a prop del model de societat que ens agradaria construir en un futur. Es caracteritza per la descentralització i l'autonomia, que permeten la llibertat de cada element, individual i col·lectiu (convertit en un node de la xarxa) per a que pugui realitzar la seva activitat, i generació d'alternatives de forma coordinada. Per tal que es pugui donar aquesta coordinació, s'han de fomentar els canals de trobada entre els diferents elements i l'aparició d'eines que facin la tasca de connexió.

No s'ha de caure en confondre els conceptes de descentralització i atomització o disgrega-

ció. En l'atomització els diferents nodes s'aïllen tant els uns dels altres que es generen conflictes

*Construir
elements
cohesionadors
pot permetre
optimitzar
esforços,
connectar
espais i
estendre cada
vegada més
la xarxa*

distanciadors. Tampoc s'ha de confondre coordinació amb centralització. Els diferents nodes es poden coordinar i establir estructures permanents (per exemple, les assemblees de barri), sense que aquestes condicionin totalment l'activitat quotidiana dels col·lectius.

La horitzontalitat és també inherent a l'estructura de xarxa, ja que la pròpia descentralització dels col·lectius els situa en un mateix pla, i dificulta la centralització permanent, que podria tendir a la jerarquització. Aquí, els espais de decisió són múltiples, el consens és una pràctica habitual a l'hora de dinamitzar els debats i les activitats. Aquest mecanisme fa que, per una banda, el moviment esdevingui realment fort, ja que no té centres de comandament on es podria donar un "atac", sinó que

totes i cada una de les persones i els col·lectius són generadores de pràctiques transformadores.

Ara bé, també existeixen alguns riscos, com l'excessiva atomització, la dispersió de forces o la desconexió d'altres col·lectius amb qui col·laborar i establir sinergies. Per poder evitar aquests problemes és necessari desenvolupar més eines i espais de trobada que permetin coordinar lluites. La construcció d'aquests elements cohesionadors pot permetre optimitzar esforços, connectar espais i estendre cada vegada més la xarxa, de manera que esdevingui molt més forta i dinàmica.

El que està clar és que, ara per ara, ja es donen unes condicions mínimes per a començar a teixir la xarxa. La feina és nostra (i és molta feina) per a que aquesta sigui un dia realitat. ☺

Jornada del 8 de març de 2005 a Barcelona

Foto: Oriol Clavera

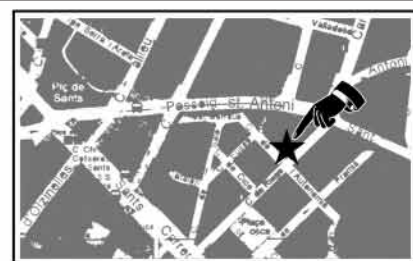

Suport a la Casa de la Muntanya, octubre de 2003

Foto: Oriol Clavera

Laciutat invisible
... ÈS L'HORA DELS CARRERS...

LLibres Música Roba
Taller de Serigrafia
Centre de Documentació
Zona Mèdia
Aula de Recerca

C/ Riego 35
08014 Barcelona
telèfon: 93 298 99 47
laciutatinvisible@moviments.net

LeT

Impressions

Núria Vidal *Ecologistes en Acció*

/nuriavidal@setmanaridirecta.info/

Les catedrals del s. XXI s'anomenaran Bolkestein?

En temps passats les catedrals eren símbols de conquesta, imposició cultural i espoliació de recursos vers altres continents. Com agraïment als enormes guanys es construïen monumentals edificis per, rere el culte a un déu o un credo, emmascarar un model de societat desigual imposat per els "civilitzadors", especuladors, i capitalistes, sota genocidi cultural, ecològic i humà.

Ara, en el s. XXI, aquest culte no ha variat en essència i el seu objectiu segueix sent conquerir, acumular capital, malbaratar recursos i augmentar les enormes desigualtats. Uns pocs, encara que molt potents, continuen conquerint, imposant la seva cultura/explotació/normatives/dependències, i espoliant els recursos d'aliens sense cap escrúpol amb l'única finalitat d'enriquir-se més a curt termini sense ni tants sols pensar amb els seus propis descendents.

Ara, la directiva Bolkestein de la Unió Europea, en la línia de la OMC fixa una desregularització de tots els serveis públics, és a dir, anul·la el somni del benestar social, mai realitzat, de la igualtat d'oportunitats per a la ciutadania i per tant contradiu qualsevol principi anomenat "democràtic".

La privatització —ara, ni diuen liberalització— de tots els serveis essencials: educació, sanitat, pensions, energia, cycle de l'aigua, transports, comunicacions, etc., estan sent

atorgats sense cap tipus de consulta ciutadana prèvia a 4-5 empreses privades, multinacionals o mixtes, que amb els diners públics fan beneficis privats amb concessions i clàusules centenàries i milionàries.

La darrera inauguració a Barcelona de la torre d'AGBAR —Aigües de Barcelona, filial de La Caixa i d'una de les multinacionals de l'aigua més importats del món— és tot un símbol del poder fàctic i fàl·lic de les multinacionals i el capital financer. Mentre, la sequera junt a una mala gestió de l'aigua

La darrera inauguració a Barcelona de la torre d'AGBAR és tot un símbol del poder fàctic i fàl·lic de les multinacionals i el capital financer

—que en mans privades mai regularà la demanda ni apostarà per l'estalvi i la limitació d'usos en funció del territori— està a punt de generar enormes problemes, dels quals, sens dubte, el ciutadà serà el més perjudicat.

Darrerament, sembla ser, AGBAR abandonarà bona part de Llatinoamèrica on estava privatitzant el cycle de l'aigua, potser seria més correcte dir que ha estat expulsada després dels referèndums d'Argentina i Uruguai, però amenaça amb fer-se amb un nou mercat, la Xina.

Potser algun dia, a Barcelona, seu del "pirulí de les Glòries" fem també un referèndum sobre si volem o no que un bé comú, tan bàsic, i escàs, sigui gestionant per mans privades, que estan diversificant serveis per a privatitzar el que encara ens queda de públic.

Podem establir un símil amb el Pla de Energia de Catalunya establert pel 2006-2015 a punt d'aprovar-se sense cap participació de la societat civil, sense cap orientació cap una nova cultura energètica —que en definitiva estableix el metabolisme de l'economia—, és a dir, sense superar allò que en dèiem transició o l'aspiració d'alguns de ser una nació.

La línia de MAT, provenint de les centrals nuclears franceses, està sent acordada pel Govern i l'oposició catalana i espanyola, junt amb el Govern central francès, sense cap consideració a la ciutadania. Que passi, arribi, travessi Catalunya i potser tota

Foto: Arxiu Directa

Torre AGBAR emergint rere la Sagrada Família

la península, que arribi al Marroc o al món subsaharià, i potser, qui ho sap, en un futur, retorni i les nuclears es desplacin al sud i l'electricitat com el gas, el petroli, la roba, la fruita, els aliments, ens vinguin de terres llunyanes on la gent és pobre i malviu, mentre aquí es van fent murs perquè els "altres" no envaeixin les nostres fronteres.

La regla és, ara per ara, que uns pocs s'apoderin dels recursos d'aquí i d'allà i la resta aquí i allà malvisquin amb treballs precaris, grans hipoteques per un sostre i poca democràcia o és juguïn cada nit la vida per saltar els murs. És l'Europa fortalesa a imitació dels EUA fortalesa.

Som ben poc originals.

Oleguer Presas *Redactor Ordint la Trama (Sabadell)*

/oleguerpresas@setmanaridirecta.info/

Espectadors passius davant la societat

Dino amb les notícies presidint el menjador. Morts a l'Iraq, enfrontaments a Palestina, desesperació a les fronteres de Ceuta i Melilla... Res de nou. Segueixo menjant. La normalitat només es trenca quan coneixes qui és el desafortunat d'haver nascut en el camp de refugiats de Tulkarem o de viure on hi ha hagut l'última ofensiva a Bagdad. Són notícies que es repeteixen massa sovint en els nostres informatius. Notícies que passen a formar part de la rutina i quotidianitat de masses de ciutadans. O bé el cas contrari. Notícies frapants enmig de l'enorme volum d'informació mundial i que són oblidades en temps rècord. Notícies que absorbim amb una naturalitat espantosa. Parlar de morts, de guerres o de catàstrofes naturals se'ns ha fet habitual.

Segueixo menjant. El so de la televisió no em distreu de les meves cabòries.

En aquest context, massa informacions ens passen desapercebudes. És per això que celebro el naixement d'aquest projecte informatiu independent. Un pas més en la creació d'espais de debat, denúncia i propostes sorgides des de la ciutadania. I és que només així es pot entendre una democràcia participativa real. El vot és un dret democràtic fonamental i és important fer-ne ús. Però sembla que els polítics només reclamin la participació dels ciutadans en aquests moments. Que votem i ens oblidem de la política durant quatre anys. Ni se'ns consulta, ni se'ns escolta, ni se'ns informa. S'executa. I no pas seguint un programa polític clar ni les

promeses electorals, sinó en funció d'enquestes d'intenció de vot i de la creació d'impactes mediàtics que reforcin la figura del líder de torn.

Cal donar veu al poble i potenciar espais de discussió, informació i debat transparent

Esdeveniments recents m'han reafirmat en la meua posició crítica respecte el panorama polític actual. El debat sobre l'Estatut ha fet moure una vegada més totes les armes polítiques i mediàtiques dels diferents grups polítics. I és que s'hi juguen molt. Tots busquen la millor estratègia per treure el màxim rendiment del debat. Intento seguir-lo però tinc la sensació d'estar dins un teatre on cadascú agafa el seu paper i l'interpreta de la millor manera possible. Mirant-m'ho amb una mica de perspectiva veig que aquí, igual que als teatres, els actors també van canviant de paper. Segons si formen part del Govern o de l'oposició els toca interpretar papers més durs o conservadors. És igual si en un acte has d'interpretar el paper

del dolent. L'important és que els guionistes tinguin la capacitat per canviar-te la imatge i que al final de l'obra esdevinguis l'heroi, el més aplaudit del públic. Tota una maquinària publicitària molt potent on s'interrelacionen grups polítics, econòmics i mediàtics, que exerceixen un pes definitiu en uns mitjans de comunicació sens dubte massa influenciables. No crec que aquest sigui el millor context per a subministrar a la ciutadania les eines suficients per a poder participar d'aquesta democràcia. S'ha de donar veu al poble, preguntar als ciutadans i potenciar espais de discussió, informació i debat transparent. És el millor camí perquè deixem d'assistir a les notícies com a simples espectadors més o menys desolats.

Francesc Arnau Advocat

/francescarnau@setmanaridirecta.info/

Jutgessa prepotent

Aquí m'ha passat pel costat i ni m'ha mirat. Jo estava assegut a un banc del corredor de jutjats, a la porta d'un jutjat d'executòries, esperant el manament de llibertat d'un pres. Asseguda amb mi, hi havia la mare del pres. Tinc la sensació que, per aquesta jutgessa (E.C.C.) que ha passat al nostre costat, som com mobles. I no es pot dir que no ens hagi vist perquè anès capficada amb algun afer pendent de resoldre. Ella es dirigia cap als ascensors i la seva única preocupació era aquesta: que arribés aviat, perquè mentrestant se sentia atrapada entre l'ascensor i nosaltres. A més a més, era la seva hora de plegar: pels volts de les dues del migdia.

La jutgessa vol deixar clar davant de tothom que no se'l creu, l'acusat, que a qui creu, naturalment, és a la policia

No s'estava quieta. Mentre l'ascensor no venia, sembla que tingués el ball de Sant Vito: anava fent saltirons nerviosos i no va mirar enrere ni una sola vegada. No volia que la seva mirada es creués amb la nostra. Se'n recordava molt bé de la setmana passada, quan, al jutjat de guàrdia, em vaig negar a seguir dirigint-li la paraula si ella no aixecava els ulls de la taula i em mirava a la cara. Aleshores estava asseguda al seu despatx i li semblava que tothom estava al seu servei.

Davant seu, la persona acusada. Al seu costat, el fiscal (G.C.). I al costat de l'acusat, l'advocat. Més enllà, l'interpret de l'idioma bengalí. Per un moment, mentre la persona acusada li explica la seva versió, se li nota a la jutgessa un gest a la cara, com si estigués a punt de caure en la temptació de creure allò que li explica aquell home de pell fosca, que també parla mirant-la a la cara, que s'escarrassa a defugir la seva mirada. Sembla com si realment anés a dubtar de la veracitat d'allò que la policia explica en el seu atestat. És com si li quedés algun bri d'humanitat sota la seva crosta de jutgessa...

Però no: immediatament

reprén l'interrogatori, amb el mateix to desconsiderat i inquisitorial de sempre. Vol deixar clar davant de tothom que no se'l creu, l'acusat..., que a qui creu, naturalment, és a la policia. I, quan ens posen l'acta sobre la taula, per a que la signem, no puc deixar de remarcar alguns errors de transcripció, de certa envergadura, que podrien induir a confusió i perjudicar el detingut. Això els obliga a rectificar i a trencar la primera acta que havien imprès... i que ja havien signat la jutgessa i el fiscal, sense llegir-la.

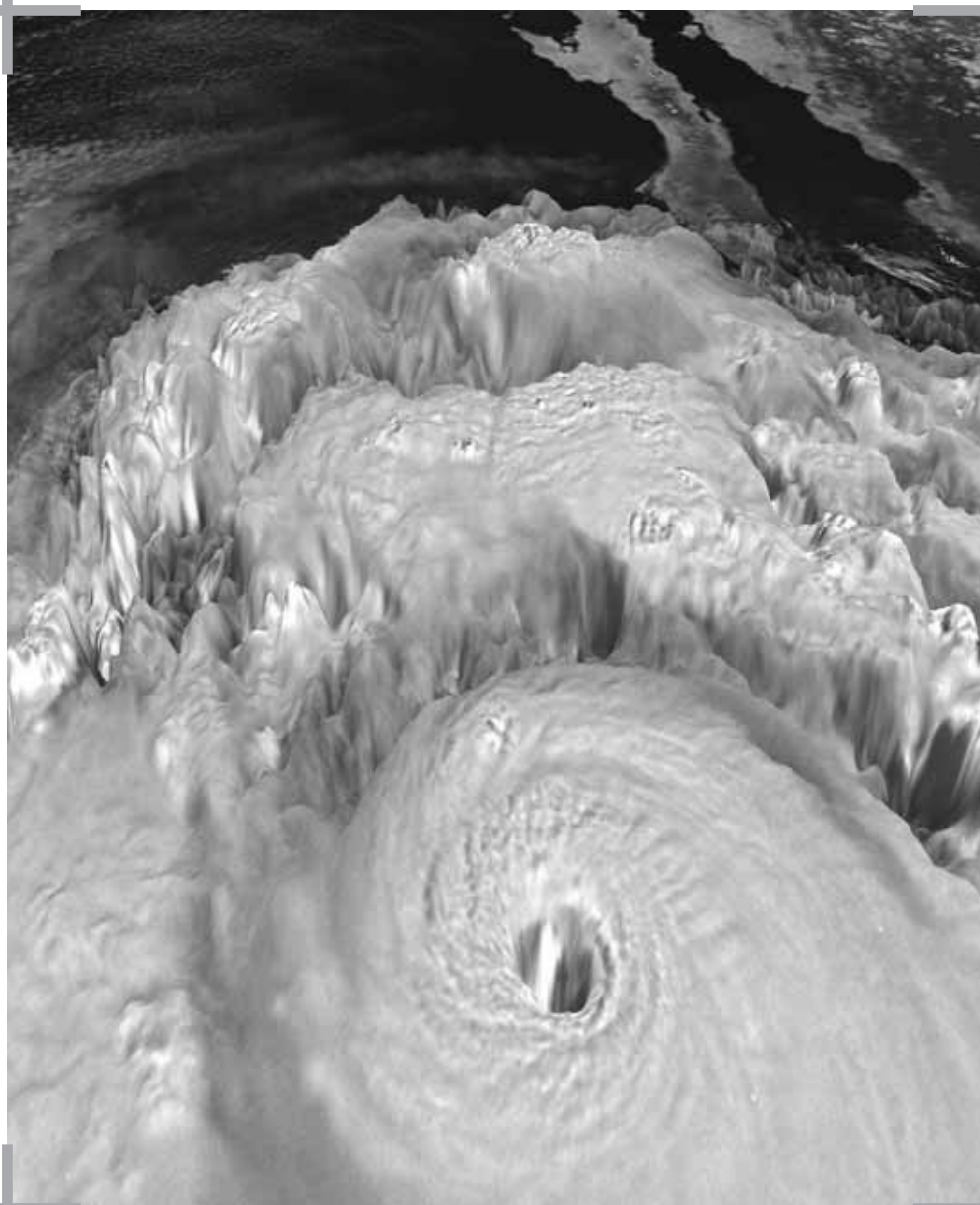
Imprimeixen novament. I de nou, jutgessa i fiscal signen sense llegir. Quan començo a llegir, la secretària (M. del T. L.) i la seva auxiliar, aferrades a l'ordinador, tremolen només de pensar que pugui haver-hi alguna altra rectificació necessària, perquè la jutgessa havia tret del meu davant l'acta anterior, sense permetre'm acabar de llegir-la...

I efectivament, encara calia rectificar més coses, però la jutgessa ja en té prou i es nega a rectificar. I jo li dic que protesto i que no li signaré l'acta. I la secretària, amb aquell servilisme exagerat que només saben usar alguns secretaris i secretàries judicials, diu: "¡Puedes ya la firmaré yo por él! ¡Y daré fe!"

Així vam acabar aquella declaració, però encara se n'havia de fer una altra. Jo agafo la meua cartera i em dispo a abandonar el despatx de la jutgessa, fins que portin l'altre detingut, quan sento que ella em diu: "Señor letrado, la cartera ya puede dejarla aquí, que estará muy bien custodiada..." I jo, a contracor, torno enrere i deixo la cartera al costat de la seva taula, als peus del fiscal. I torno a intentar sortir, però abans d'arribar a la porta, encara tinc temps de sentir com la jutgessa rebla la seva venjança i formula la provocació suprema, quan em diu a l'esquena: "Bueno, déjala... si se fia de nosotros..."

Jo, encara que no els veia, vaig notar les rialletes i les mirades de complicitat entre jutgessa, fiscal i secretària. Sense girar-me, vaig dubtar sobre si havia de donar-me per al·ludit o fingir que no havia sentit res. Vaig optar per això últim. Em vaig equivocar? Hagués hagut de plantar cara? Hauré contribuït a que creixi, encara més, la prepotència judicial d'aquesta donota?

Aviam qui em pot contestar aquestes preguntes...

Vista aèria de l'huracà Linda abans d'afectar Mèxic i Califòrnia

Foto: Arxiu Directa

Arcadi Oliveres Professor d'economia

/arcadioliveres@setmanaridirecta.info/

La fam i les catàstrofes naturals

Darrerament hem parlat, perquè han afectat a moltes poblacions vulnerables, de catàstrofes naturals, de la seva imprevisibilitat i de les dificultats per a fer front als comportaments

Els països rics destinen cada any vint vegades més als pressupostos mal anomenats de defensa, que a resoldre el problema endèmic de la fam

d'un planeta que té vida pròpia. Sabem que quan la terra explota, les víctimes es compten per molts milers, que els efectes duren anys i que no afecten pas per igual a rics i pobres. Tot i així, podríem apaivagar-ne les conseqüències si establíssim sistemes de prevenció —en edificacions, comunicacions, serveis sanitaris...— i també si funcionessin forces de protecció civil. Cal que ens treiem del cap que aquesta és la missió dels exèrcits, que no estan ni de lluny preparats per a fer-la i que quan l'assumeixen, ho fan tard, malament i amb uns costos elevadíssims. Ha arribat l'hora de destinar bona part de la despesa militar a la protecció dels ciutadans davant les inseguretats que veritablement els posen en perill i que no només tenen a veure amb les catàstrofes, sinó també amb les mancances mediambientals, els riscos de la circulació viària, els accidents laborals i, sobretot, amb les garanties alimentàries.

Precisament és en l'àmbit de l'alimentació on amb més cruessa es pot veure l'absurd comportament dels que regeixen el món. Una producció d'aliments superior a la necessària, però una distribució desequilibrada amb excedents en els països del Nord i déficits en els del Sud que ens portaran, segons les estimacions de la FAO, a més de 35.000 nens morts de gana a diari. La pròpia FAO demana una inversió anual de 50.000 milions de dòlars per a resoldre el problema, diners que els governs dels països rics no li faciliten argumentant dificultats pressupostàries. Paradoxalment, però, aquests mateixos països destinen cada any unes vint vegades més als pressupostos mal anomenats de defensa.

Quan sabem això i veiem les imatges famèliques de subsaharians, haitians o bengalis, ens podem preguntar raonablement si, a un cert nivell, no estem pas governats per delinqüents.

LLUITA CONTRA LA PRECARIETAT SOCIAL I LABORAL AVUI ANARCOSINDICALISME

Via Laietana 18, 9ª Planta
BARCELONA 93 310 33 62

Ja a la venta:

Demana la a la distri + pròxima
o al ap. 486 - 08700 IGD.
foligualada@ya.com
Ateneu Llibertat Igualtat (Pineu)

entrepobles
Cooperació poble a poble

Telèfon 93 268 33 66
www.pangea.org/epueblos

estudio de TATTOO y Piercing

tel: 931672506
www.stademonia.com
St Domenec Sta Caterina 3, BCN

llibertat presos i preses polítiques catalanes

www.rescat.org

Francesc Ribera, Titot Cantant

/titot@sempremes.org/

Cas Isanta: nosaltres i la policia

Is fets ocorreguts a la Patum d'enguany, més enllà de la consternació popular que suposà l'assassinat d'en Pep Isanta, va deixar a la vista una sèrie de mancances dels col·lectius socials de Berga; tant pel que fa a l'esquerra independentista com als de l'àmbit llibertari. No pas perquè els col·lectius socials patim, a Berga, una confusió i una manca de reflexió especial, sinó perquè vam picar de cara amb una part de la realitat política que els col·lectius de transformació social —o digue'n rupturistes, o digue'n revolucionaris— sempre hem defugit.

La nostra relació política amb les anomenades "forces d'ordre públic" ha estat pràcticament sempre —tret, potser, d'algun cas puntual, de força menys transcendència— la denúncia de la repressió política. I aquesta denúncia ha fet referència tant a la repressió evident —i moltes vegades sagnant— com a la que no ha existit més enllà de la imaginació dels les persones més folklòriques del nostre entorn i les nostres files, que necessiten repressió constant —existeixi o no— per alimentar una mena de revolució de tall romàntic, dinàmica que, fet i fet, no duu enlloc. I de fet si parem a pensar-nos-ho, cada denúncia

exagerada, cada sospita infundada, cada cas de manca de rigor antirepressiu no fa res més que abaratir els casos reals de repressió, n'insulta les víctimes i es burla del seu sofriment. Valdria la pena aprofundir-hi però ara, fugiria d'estudi.

El cas és que, de repressió política n'hi ha, i de maltractaments n'hi ha i, fins i tot, de tortura, n'hi ha. Avui, aquí.

Quan l'atac i l'agressió han vingut per part de l'extrema dreta, en la pràctica totalitat dels casos, els atacants han comptat amb tanta complicitat i auxili policial i judicial que hom podria arribar a pensar que tot plegat —agressió i exculpació— forma part del mateix pla.

Aquesta és la nostra única relació política amb les "forces d'ordre públic". Però ara ens trobem en un cas diferent. L'assassinat de Josep Maria Isanta no és un crim polític. Cal ser rigorosos. Només el rigor duu a la credibilitat. Per molt fatxes que sigui algun dels atacants, en Pep no va ser assassinat per ser independentista, ni anarquista; va ser assassinat perquè va trobar-se a l'ull de l'huracà d'una folia de violència. És simptomàtic que aquella colla atacés el concert organitzat pels col·lectius socials en comptes de la pista de cotxes de

xoc? Evidentment! Però no podem convertir un símptoma en una raó. I menys en una raó política rigorosa si pretenem tenir credibilitat, política.

Crec que tot plegat ens obliga a la reflexió. Però no a una reflexió folklòrica, sinó revolucionària.

Mentre no hi hagi una societat amb l'auxili ciutadà, que? Hem de restar a mercè de les vel·leïtats violentes del primer pertorbat que ens creuem pel carrer?

I potser si examinem segons quines conclusions ens adonem que no responen a una reflexió prèvia sinó a l'adequació o modernització o evolució d'altres conclusions que si que van néixer de la reflexió.

És cert que la funció dels Mossos d'Esquadra ve a suplir la que recentment havia dut a terme la Policia Nacional o la Guàrdia Civil: la salvaguarda d'una sèrie de lleis i preceptes fets per a protegir una minoria privilegiada i que desampara a la majoria de ciutadans. Ara bé, és clar que no és el mateix una força policial duta de fora, tancats amb llurs famílies en un fortí amb garites i l'enemic dels quals és tothom de fora d'aquells quatre murs que una força policial formada majoritàriament per veïns, excompans d'escola o, fins i tot, parents als quals no es pot discutir l'arrelament social. No és el mateix. I mantenir el criteri de similitud hereditària només ens portarà a altres casos de decalage evident del discurs polític amb la realitat; si no que feiem independentistes i llibertaris davant del Jutjat de Berga cridant "Presó!"?

On sí que hi ha similitud és, com deia, en els objectius de defensa d'unes lleis i un model d'organització social que cal superar. I que crec fermament

que tard o d'hora superarem. Però, per d'hora que sigui, no serà el desembre d'aquest any ni el juny de l'any que ve. I mentrestant, què? Mentre no es construeix una societat on hi hagi una gent que treballi per l'auxili ciutadà, què? Hem de restar a mercè de les vel·leïtats violentes del primer pertorbat que ens creuem pel carrer? Hem de renunciar a la seguretat? No renunciem pas a la sanitat, i ens la confereix el mateix Estat. No renunciem a l'educació, i ens la confereix el mateix Estat. No renunciem a la xarxa viària, ni al clavegueram. Cal que exigim seguretat, però cal també reflexionar tant sobre el model d'auxili civil que es desprengui del capgirell social que pretenem, com dels protocols polítics de relació amb els diferents "cossos de seguretat" mentre no arriba el dia que se'ls hi puguin treure les cometes.

No podem denunciar "opressió estatal" si se'ns ha embussat la claveguera per haver abocat al wàter tots els suplementos dominicals, per molt que creguem que la conducció hauria de ser més ampla. La crítica als "cossos de seguretat" ja l'hem fet, ara toca també fer l'autocrítica. Segur que hem comès errors i això és humà, però cal destriar-los per a no repetir-los, que això també és humà.

Iolanda Fresnillo XCADE

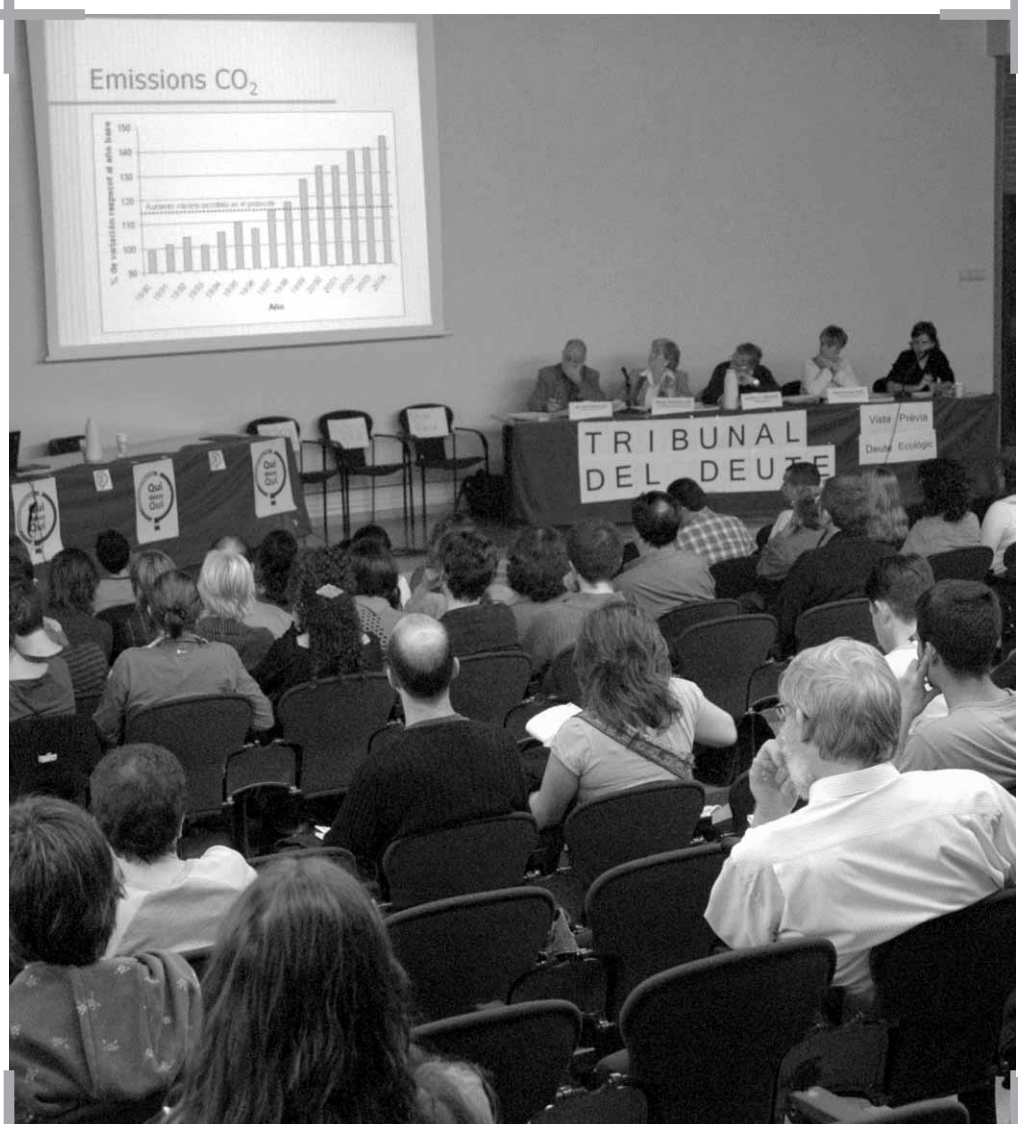
/iolandafresnillo@setmanaridirecta.info/

Qui deu a qui?

A ningú no se li escapa que la transferència de recursos des dels països més empobrits als més rics, en forma de pagament del deute extern, és un greu obstacle en la lluita contra la pobresa i suposa per a molts països la impossibilitat d'invertir els propis recursos en serveis bàsics com la seguretat alimentària, la salut, l'educació, les infraestructures... Davant d'aquesta injustícia evident (i de la pressió de milions de persones que no han deixat de mobilitzar-se per la cancel·lació del deute extern) els governs dels països més rics del món (G8) van decidir al juliol fer un "gest solidari" i proposar la cancel·lació del deute multilateral a entre 18 i 28 països. El gest, com no podia ser de cap altra manera, va quedar molt lluny de les reivindicacions de la societat civil: es tracta d'una cancel·lació parcial, insuficient i condicionada al compliment de les polítiques econòmiques neoliberals que marquen l'FMI i el Banc Mundial.

La proposta del G8 novament obvia una de les qüestions centrals de la problemàtica del deute extern, la seva il·legitimitat. El deute dels països empobrits ha estat generat i s'ha multiplicat a través de mecanis-

mes il·legítims: els préstecs sovint van ser contractats per règims despòtics o per governs corruptes, amb el beneplàcit o la instigació dels creditors del Nord; en no poques ocasions el destí dels diners va suposar una violació dels drets humans; o els projectes finançats van causar desastres ecològics. Des de la campanya "Qui deu a Qui?" (quideuqui.org) vam voler posar sobre la taula la qüestió de la il·legitimitat del deute extern, tot "jutjant" la responsabilitat de l'Estat espanyol, les empreses transnacionals espanyoles i les institucions financeres internacionals en el procés de l'endeutament dels països em pobrits. Així, el 14 i 15 d'octubre es van celebrar a Barcelona, Còrdova i Salamanca les vistes prèvies del Tribunal Internacional d'Opinió sobre el Deute Extern, la sessió final del qual va tenir lloc a Madrid una setmana després. Durant les diferents sessions del Tribunal, les veus dels testimonis del Sud van posar en evidència l'origen il·legítim del deute extern, així com la responsabilitat de governs, empreses transnacionals i institucions internacionals en l'acumulació del deute ecològic, social i polític que el Nord deu al Sud.

Tribunal del Deute el 15 d'octubre a la Facultat d'Econòmiques de la UB

Foto: Regino Hillera

Així està el pati

BARCELONA // L'APROVACIÓ DE LES NOVES ORDENANCES MUNICIPALS

Civisme a cop de decret

El debat sobre l'incivisme potenciat per CiU i PP, catalitzat per *La Vanguardia* i assumit pel govern PSC-ERC-ICV, degenera en un autoritari decret d'ordenances

✍ **Jesús Rodríguez**
/directa@moviments.net/

L'Ajuntament de Barcelona pretén aprovar abans de gener de 2006 el nou Decret d'Ordenances municipals. Es tracta d'un nou paquet de normatives inspirades clarament en les doctrines de tolerància zero implantades a ciutats com Nova York. Durant la seva visita del passat mes de maig a Barcelona, el cap de la policia novaiorquina va aportar nombrosa informació i dossiers a la Guàrdia Urbana de Barcelona, mostrant així la suposada efectivitat de les mesures de mà dura que allí s'apliquen des de fa anys. De fet, dins de la Guàrdia Urbana de Barcelona ja fa anys que existeix un sector de comandaments partidaris de l'actuació contundent i sense miraments dels agents. Precisament és aquesta línia dura, defensada també des de la gerència de Via Pública i especialment des del seu màxim responsable, Blas Alascio, la que s'està imposant després de la renovació d'intendents que, per la via d'oposicions, es produïa a inicis d'any. El guanyador de les oposicions, tot i les queixes internes, fou l'intendent de la Unitat Policia Administrativa i de Seguretat (UPAS), Juan José Vilanova Juanola.

Paral·lelament a aquests moviments interns dins del cos de la Guàrdia Urbana, les picabaralles polítiques entre el tripartit barceloní (PSC-ERC-ICV) i els grups de l'oposició (PP-CIU) —amb l'ajut editorial de diversos mitjans de comunicació— han degenerat en afirmacions de l'alcalde Joan Clos que deixen entreveure l'aplicació d'un decret d'ordenances molt autoritari.

Algunes filtracions de l'esborrany d'aquest decret —tot i que

s'està elaborant amb molt poca transparència— deixen entreveure les línies bàsiques. Una de les màximes serà carta blanca a la Guàrdia Urbana per a expulsar tota mena d'activitats de la via pública, sigui de la mena que siguin. Amb l'excepció d'aquelles ocupacions de via pública que siguin una font d'ingressos pel consistori. És a dir, s'expulsarà per la força a indigents, captaïres, prostitutes, músics de carrer, paradetes informatives, i altres actuacions que no retribueixen a les arques municipals. Per contra, es tolerarà i incentivarà, la gravació d'anuncis publicitaris, els actes institucionals, els carnivals oficials, i d'altres tipus d'activitats que moguin prou diner. Es vol prohibir demanar caritat, seure al carrer i anar sense samarreta, entre altres. Una potestat que es vol introduir és la llibertat d'actuació de la Guàrdia Urbana sense haver de consultar al Jutjat de Guàrdia: precintat i desallotjat locals sense previ avís, tancar gent al calabós durant 72 hores per no pagar una multa, per

Demanar caritat, menjar un entrepà al parc, anar sense samarreta, seran algunes de les activitats prohibides

DIRECTA NUMERO 0\Fotografia\9-14 noticies\incivisme\incivisme1.tif

Llenguatges artificials i debats ficticis com el de l'incivisme a Barcelona, acaben servint per ocultar les problemàtiques reals de la ciutat

Foto: Edu Ponces/Ruido

posar algun exemple. El cúmul de vulneracions de drets que suposarà l'aplicació d'alguns d'aquests articles al nou decret d'ordenances és llarguíssim, i per això, diverses entitats, com ara la FAVB (Federació de Veïns i Veïnes) s'han interessat per conèixer l'esborrany, abans que passi al debat del plenari municipal poc abans de les festes de Nadal. En el redactat de la comissió d'ex-

perts que ha fet l'informe previ a la proposta d'ordenances —que per cert, està en castellà—, s'utilitzen expressions com ara: "ciudadanos de segunda", "mendicidad violenta i organizada, también la que utiliza miembros amputados", "decoro de las personas que circulan por la via pública", etc.... Podem entreveure que els criteris d'anàlisi s'apropen al perjudici moral. ☹

La Vanguardia posa fil a l'agulla

A inicis del mes de juliol d'enguany, la direcció del rotatiu del grup Godó, va decidir centrar la seva campanya de desgast contra l'ajuntament de Barcelona mitjançant la utilització reiterativa de la figura de l'incivisme. Trenta-dues portades del rotatiu han estat encapçalades per titulars que hi feien referència. El contingut d'aquestes portades ha estat molt aleatori, mostrant imatges d'indigents dormint al carrer amb peus de foto denunciant l'incivisme que es viu al carrer Ferran. Aquesta estratègia informativa ha estat paral·lela en el temps a la consolidació d'Albert Gimeno com a director de l'apartat Vivir en Barcelona, després de la marxa d'Eugeni Madueño. Albert Gimeno tenia un llarg currículum de periodisme policial, i fins i tot havia estat denunciat algunes ocasions per la manca de contrastació de certes afirmacions.

La guàrdia cívica de Clos

Les UPAS (de dia) i la Unitat Nocturna Centralitzada, UNOC (nits i caps de setmana) són les encarregades de fer el que, Aznar 'anomenaria "netejar els carrers de la ciutat". Tenen la seu central a la caserna de la Zona Franca, i han rebut des de fa anys l'adoctrinament de l'intendent Juan José Vilanova Juanola, conegut per la seva brutalitat. Són conegudes internament com a "guàrdia pretoriana" de Clos, i mai són criticades pels socis, Mayol i Portabella. Acumulen denúncies per pallisses a immigrants, indigents, músics, okupes, manifestants O'7, i un llarg etcètera.

La reflexió

La nova Inquisició

✍ **Ivan Miró**
(La Ciutat Invisible)
/ivan@moviments.net/

Quan les ideologies es ressequen, quan dretes i esquerres es confonen deliberadament, quan la política és únicament gestió de l'existent, és l'hora institucional de reclamar civisme. Quan es renuncia a l'erradicació profunda de la desigualtat, quan es descarta la pròpia emancipació, quan la forma de vida dominant exclou

l'experiència d'un temps més enllà de la mercaderia (sigui l'habitatge, sigui la càmera digital) o del treball assalariat, és l'hora ciutadana de reclamar civisme. Quan l'economia de mercat ha esberlat les relacions comunitàries, quan l'Estat ha monopolitzat l'acció col·lectiva, és hora que milers d'individus atomitzats s'esgargamellin reclamant civisme. Quan, sota la catifa de la marca Barcelona, s'hi ha escombrat dissimuladament l'escòria que genera el

"desenvolupament sostenible", i quan de tants bonys sota l'esquena la catifa es torna incòmoda, és hora de reclamar —unànimement— civisme.

Aleshores, una nova Inquisició es posa en marxa, i protagonitza discursos de polítics mediocres alleujats de tenir per fi un discurs; i escalfa els ànims d'anodins ciutadans fins a fer-los saltar del sofà i abandonar el comandament a distància; i totalitza el llenguatge social fins a tornar-lo un monocord crit

histèric que reclama: a la foguera! I al foc purificador del nou dogma s'hi llencen bruixes i brui-xots, putes de carrer, bongueros impertinents, okupes radicals, guiris borratxos, veïnes porques, fumetes adolescents, sorollosos immigrants, ionquis despistats, homeless a seques.

I així, la Institució, com un Torquemada sadollat, respira a fons sabedora de poder guanyar la batalla per un espai públic massa disputat —de fet reconstruït— pels moviments socials heretges dels

darrers anys. I així els nous senyors feudals de les constructores i immobiliàries continuen —sense fer soroll, és un dir— edificant i ventilant-se pisos a 40 milions. I així els mass media tanquen —virtuosos com teòlegs de monestir— el cercle de denunciar i reclamar solucions a un problema de la seva creació. I així el ciutadà dorm el son dels justos, confiat en assolir l'únic cel possible. Civisme, civisme, civisme. Haurem de capgirar el concepte fins que perdi tot sentit.

REPRESSIÓ // ELS MOSSOS ES PLANTEGEN L'ÚS DE PISTOLES D'ELECTROXOC

Empreses catalanes importen armes elèctriques denunciades per Amnistia

Nidec Defense Group i Andreu Soler i Associats també distribueixen porres extensibles dissenyades per a les brigades de policia secreta

Roger Palà
/directa@moviments.net/

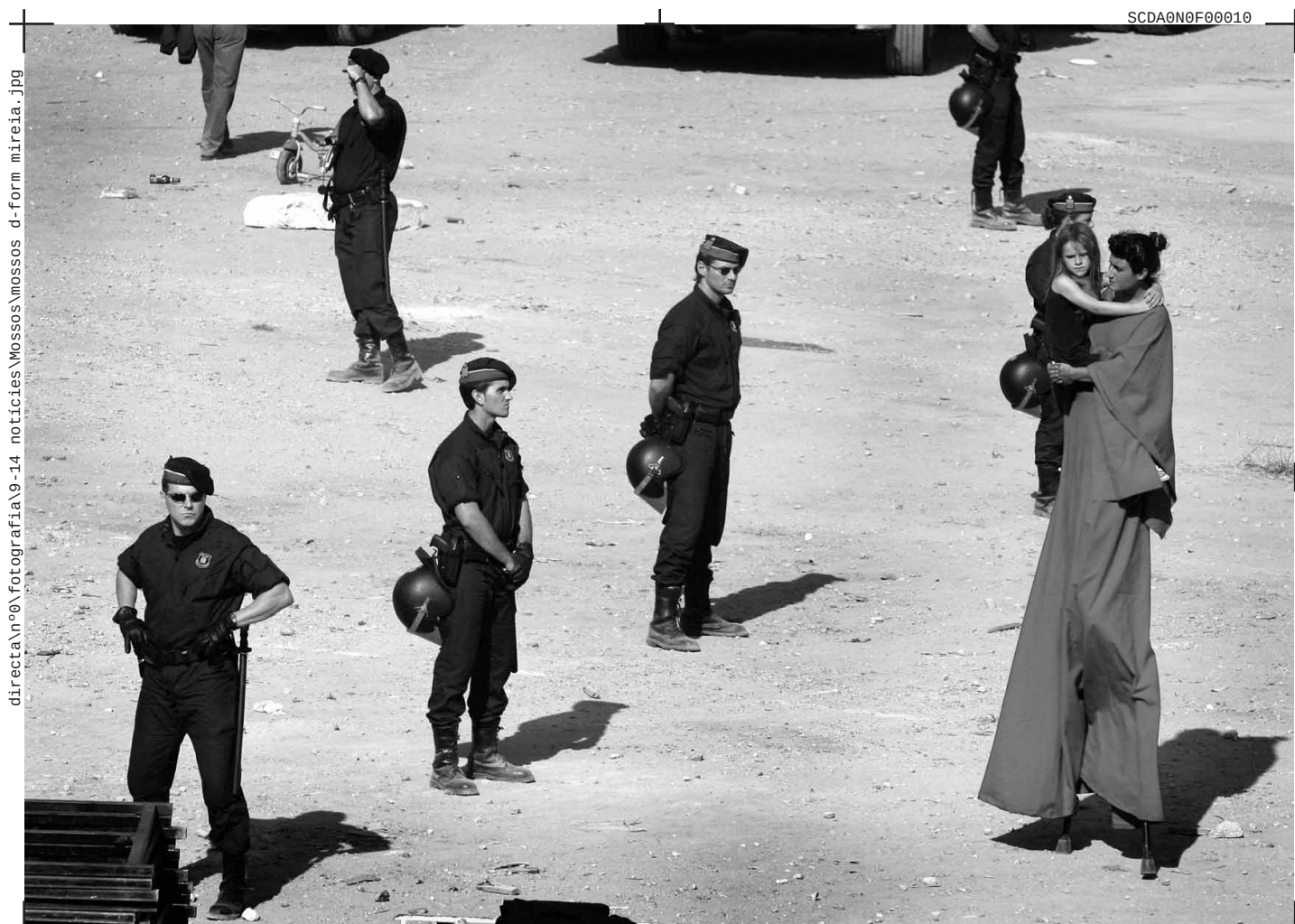
Nidec Defense Group i Andreu Soler i Associats són dues empreses catalanes que importen defenses elèctriques. Una arma de característiques semblants és la que va fer servir el tinent de la Guàrdia Civil José Manuel Rivas per colpejar l'agricultor Juan Martínez Galdeano, que va morir aquest estiu al quarter de la Guàrdia Civil de Roquetas de Mar (Andalusia).

Andreu Soler i Associats importa pistoles de la marca Taser. Es tracta d'una arma de fabricació nordamericana que dispara dards elèctrics paralitzants. L'ús de la Taser és habitual als Estats Units i Canadà. Als Països Catalans només l'usa oficialment la policia local de Xivert (Baix Maestrà), i a l'Estat espanyol les policies locals de les Canàries i d'Espartinas (Sevilla).

Actualment existeix un debat sobre si l'arma és reglamentària o no. Arran dels fets de Roquetas de Mar, el ministre espanyol de l'Interior, José Antonio Alonso, va explicar que el tinent Rivas havia fet servir "porres antireglementàries" per a reduir Martínez Galdeano. Segons explica en la seva web Andreu Soler i Associats, l'ús de Taser en mans de les forces de seguretat s'adequa al reglament d'armes. El govern d'Aznar en va autoritzar la importació l'any 2003, però l'actual govern del PSOE, a instàncies d'Amnistia Internacional (AI), va considerar el seu ús "no apropiat" per a les forces de seguretat. Així ho expressava el ministre Alonso en una carta remesa a AI el 26 d'abril de 2005, on també reconeixia que els GEO de la policia espanyola disposaven d'algunes d'aquestes armes.

Armes per abusar

Segons la denúncia d'AI, les armes com la Taser "són susceptibles de ser utilitzades per a cometre abusos contra els drets humans". Diversos informes

Intervenció dels Mossos al Festival D-Form a l'Hospitalet, amb destrosses i material requisat

Foto: Mireia Comas

Andreu Soler nega que Taser intervingués a Roquetas. Segons Amnistia Internacional, l'arma ja ha causat 100 morts als EUA i Canadà

assenyalen que el seu ús ha causat a Estats Units i Canadà prop d'un centenar de morts els darrers dos anys. Andreu Soler i Associats ha engegat una campanya de neteja d'imatge sota el lema "Taser no va intervenir a Roquetas", i llença dures crítiques contra AI, a qui acusa de "difondre falsedats" i "ignorar informes mèdics i sentències judicials" favorables a Taser. Segons Andreu Soler, l'arma emprada pel tinent Rivas era "un puny elèctric".

Nidec Defense Group també importa armes de descàrrega elèctrica: l'Stinger, una pistola de cartutxos i dards electrificats que actua de forma semblant a la Taser, i les defenses de descàrrega Escort, més semblants a una porra. Nidec desenvolupa la seva activitat des de 1992 i factura 5,1 milions d'euros anuals. És propietària de la xarxa de botigues

Nitspy, especialitzades en gadgets d'espionatge i contraespionatge. La seu central de l'empresa és a la Gran Via de Barcelona.

Els Mossos s'ho plantegen

Des de fa prop d'un any, els Mossos d'Esquadra estan estudiant la possibilitat d'emprar la pistola Taser. El director general de Seguretat Ciutadana, Jordi Samsó, considera que "el debat sobre la necessitat de buscar armes alternatives a les de foc és antic" i que "hi ha una recomanació de l'ONU en aquest sentit". Samsó feia aquestes de claracions el desembre de 2004 després d'assistir a una demostració pràctica de l'ús de Taser a càrrec del Sindicat de Polícies de Catalunya (SPC), majoritari entre els mossos d'esquadra. De moment, la decisió encara està en l'aire. @

16.000 porres telescòpiques en actiu

Aquestes dues empreses també importen bastons policials extensibles o telescòpics. Unes porres flexibles d'ús i tinença restringida a les forces de seguretat, especialment dissenyades per a la policia de paísà. A hores d'ara, a l'Estat espanyol n'hi ha més de 16.000 en actiu. Als Països Catalans, l'empren diverses unitats de la policia espanyola i de la Guàrdia Civil, i la pràctica totalitat de les dotacions dels Mossos d'Esquadra. Però on està més estès el seu ús és entre les policies locals: l'usen 46 cossos de seguretat municipals, entre ells la Guàrdia Urbana de Barcelona.

ger
entitat cultural i esportiva
Tlf. 93 896 12 00 C/ Pi 25
08810 Ribes (Garraf)
Països Catalans
www.ger.org
el ger posem la directa!

Casal Independentista de Sabadell
Can Capablanca
C/. les Paus nº 19
Sabadell (Països Catalans)
horari: cada tarda de dilluns a
divendres a partir de les 18:30h
i fins a les 22:00h.

polémica
Una revista libertaria
con más de 20 años
de historia
polemica@polemica.org
www.polemica.org

Sant Pere Màrtir, 37
Vila de Gràcia - Països Catalans
Posa la directa...
...i subscriu-te!
La Torna
Ateneu Independentista i Popular de la Vila de Gràcia

malea
TETERIA MALEA sccl
De dimarts a divendres de 8 a 13 i de 16 a 22
Dissabtes de 10 a 13 i de 16 a 23
Diumenges de 16 a 22 Dilluns
Carrer Riego 16, 08014 Sants
93.331.20.30

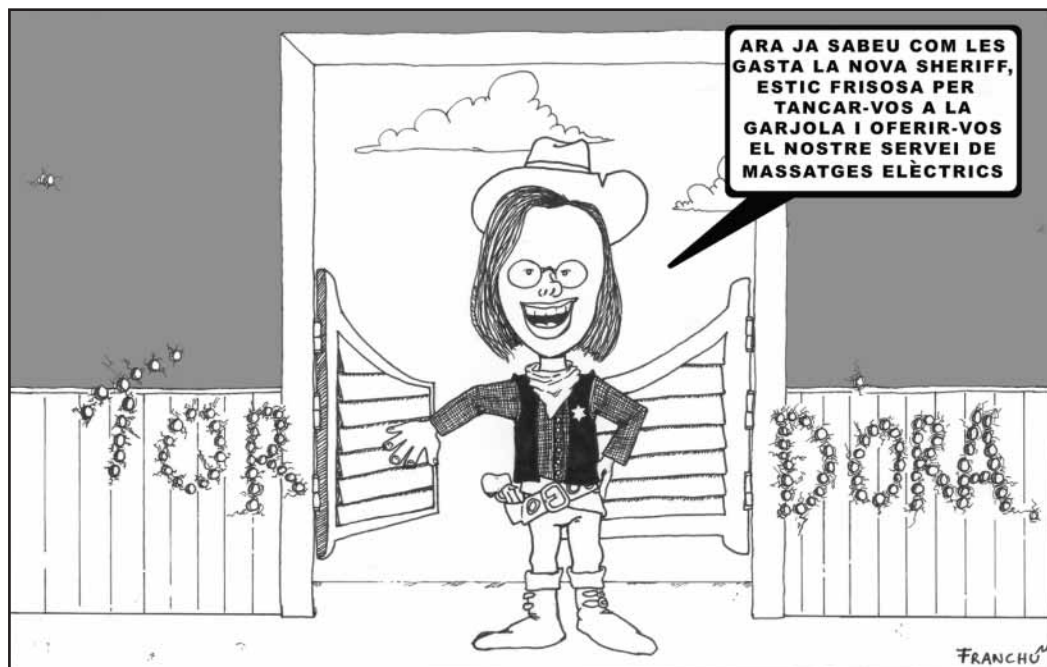
La reflexió

La Tura que no surt a "ràdio socialista"

Lluís Ansó
(Grup ecologista Cànem)
/lluisanso@terra.es/

Diu que per poder opinar d'una persona, d'un poble o d'un país, és necessari viure-hi a prop. M'ha tocat relacionar-me amb persones de diferents llocs de Catalunya i sempre m'he adonat que la imatge que tenien de Montserrat Tura, actual consellera d'Interior de la Generalitat i exalcaldessa de Mollet del Vallès, la majoria de les vegades era equivocada.

Per què? Senzill! Més enllà del poble que ella governava, les notícies es transmetien per "ràdio socialista". La premsa del règim ha exalçat sense escrúpols la intel·ligència, la saviesa,

el somriure, les salutacions matinals als ciutadans... Han quedat amagades les actuacions especulatives que ha realitzat a Mollet durant el seu mandat, on els veïns hem vist com la ciutat creixia de color gris fins a exhaurir el sòl edificable.

Montserrat Tura ha estat impulsora de la implantació de la Coca Cola a can Fenosa, (Martorelles-Montornès), defensora dels camps de golf, (Torre Bonica a Terrassa), del TAV, del túnel de Collserola, de les centrals tèrmiques... Res més lluny de la imatge que se li ha donat

com defensora de l'ecologia, perquè havia estat present als primers moviments de defensa de Gallecs.

Ambiciosa i superba, prepotent i autoritària, va fer servir tots els mitjans al seu abast perquè els esclaus l'adessin i els vassalls

incondicionals la veneressin. Va dividir el moviment associatiu en bons i dolents. Els bons eren recompensats. Els dolents, criminalitzats. Tot el seu mandat a Mollet va estar ple d'episodis repressius, carregats de prepotència i autoritat dictatorial. De la llarga llista existent, el més important va ser la inauguració del Parc dels Colors, parc de disseny, incongruent amb les moltes mancances socials de la ciutat. Denúncies, judicis, escorcolls a locals alternatius i independentistes, càstig a persones i grups que li feien nosa perquè no pensaven com ella. Jo soc testimoni de la seva repressió. Fins al punt que va arribar a acusar-me de tenir relació amb grups propers a ETA. Així ho fer públic a l'Agència EFE, i va arribar a publicar-se en alguns diaris de premsa estatal. Va esperar a exercir la seva macabra i diabòlica actitud a la mort d'Ernest Lluch. Ningú s'ho va creure.

El llegat que ens ha deixat Tura és una ciutat insostenible, de color gris i endeutada amb les obres faraòniques que tant li agradava executar.

CATALUNYA // EL MODEL ENERGÈTIC

L'altra realitat de la construcció de la MAT

Redacció Directa
/directa@moviments.net/

Ja fa un temps que la MAT ha centrat una important controvèrsia a tots nivells caracteritzada per la desinformació i atada pels interessos econòmics particulars de les multinacionals del sector elèctric i pels despropòsits dels polítics. De bon començament, tant les elèctriques com l'administració i certes associacions empresarials, en especial les cambres de comerç, han volgut disffressar la veritable raó de ser de la línia amb justificacions que la realitat ha anat desmentint una darrera l'altra. Poc a poc va sortint a la llum que es tracta d'una autopista elèctrica entre els Estats francès i espanyol (interconnexió) que servirà per a canalitzar els excedents d'electricitat nuclear francesos.

Les negatives repercussions d'aquestes interconnexions es produeixen no tan sols localment afectant el paisatge, l'ecologia i la salut; sinó també a nivell més global. La dependència de l'electricitat nuclear francesa comprometrà seriosament la implantació a Catalunya (i a la resta de l'Estat espanyol) d'un model energètic sostenible basat en les fonts renovables i la generació distribuïda com alternativa a les grans infraestructu-

res de generació i transport (nuclears, tèrmiques, cicles combinats i línies de molta alta tensió). Les MAT suposaran la continuïtat de l'actual model energètic suïcida basat en la dependència envers els combustibles fòssils i l'energia nuclear, i absolutament incapaç de limitar i reduir les emissions de CO₂ (principal causa de l'escalfament del planeta).

Per altra part, no podem deixar de banda que la intenció de les elèctriques, canalitzada a través de l'Observatori Mediterrani de l'Energia, és crear una gran anella de transport energètic (gas i electricitat) que per una banda mantingui captiva la creixent demanda dels estats en vies de desenvolupament del nord de l'Àfrica i, per l'altra, asseguri a les multinacionals el control de l'explotació (o seria millor dir espoliació?) dels recursos energètics d'aquests països i el seu subministrament a la Unió Europea.

La MAT compromet, per tant, no només el dret a preservar la nostra qualitat de vida, sinó també la necessitat dels països del nord d'Àfrica a desenvolupar-se econòmicament. Per aquestes raons, és imprescindible que tots ens mobilitzem contra la MAT i per una nova cultura de l'energia. @

Dissabte 15 d'octubre es varen manifestar a Barcelona milers de persones vingudes des de les comarques nord-orientals de Catalunya. Exigien la paralització del projecte de la MAT, però també el replantejament de la cultura energètica actual.

Foto: Oriol Clavera

Pirats Sound-System

SANTS SISTEMA
Propaganda pel fet! (2005)
www.propaganda-pel-fet.com

PERILL

DANGER

noalamat_prensa@yahoo.es

KASAL Joves de ROKETES

Via Favència 217
93.276.92.71 (tardes)
kasatroquetes@yahoo.es
Metro: Via Júlia 14 Canyetes 12
Bus: 11, 32, 27, 50, 51, 76, 80
81, N1, N6, Ronda salida 2
kasatroquetes@yahoo.es

PROYECTO DE GESTIÓN: ROKET PROJECT

PIENSA Y AUTOORGANIZATE

TALLER DE AUTOREPARACION DE BICICLETAS Y OTROS INGENIOS

TODOS LOS SABADOS DE 17.30 A 20.30H

Gratis

LOS VIERNES TAMBIEN ESTAMOS. ATENT@AL PROGRAMA

EN EL OLIVO

Frente al Kasal Joves de ROKETES
9Barris

SI AL BICIATIVISMO NO AL BICIIVISMO

PEDAL

Plataforma Transgènics Fora!

www.trangenicsfora.org

TERRASSA // MEMÒRIA

El consistori egarenc no reconeix els republicans de la fossa comuna

Redacció Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

Des de 1996, el Ministeri espanyol de Defensa havia destinat subvencions per valor de 130.000 euros per a exhumar els caiguts de la División Azul a Rússia. En canvi, el tracte cap a les víctimes del bàndol republicà s'ha caracteritzat per una falta d'interès absoluta, tot i la resolució que condemna el franquisme, de 20 de novembre del 2002, en virtut de la qual les institucions públiques haurien d'haver-se dotat dels mitjans necessaris per a fer front a les responsabilitats que se'n deriven.

Un cas, entre molts d'altres, és el de Terrassa. El 1930, aproximadament, es va construir la fossa comuna del cementiri de la ciutat. Inicialment es va utilitzar per a enterrar persones sense recursos econòmics, però durant la Guerra Civil també s'hi enterraren els caiguts d'ambdós bàndols. Amb la fi de la guerra, les restes dels combatents franquistes es van treure de la fossa, es van identificar i van ser enterrades segons la voluntat de les famílies. Però s'hi varen deixar les restes republicanes.

L'ajuntament ha fet cas omís de les queixes de nombroses entitats

A dia d'avui, l'Ajuntament de Terrassa continua fent cas omís de la demanda, realitzada en múltiples actes, de col·lectius, associacions i organitzacions polítiques i sindicals de la ciutat d'exhumar i enterrar dignament les víctimes de la repressió franquista, per tal de recuperar la justícia, la veritat i la dignitat.

L'última desconsideració municipal es donava l'11 de setembre. Mentre una cinquantena de persones reivindicaven al carrer la recuperació de la memòria històrica, el Saló de Plens de l'ajuntament acollia la conferència "Els 300 anys del trencament de Catalunya amb la Corona borbònica espanyola", de Màrius Carol, actual director de comunicació del Grup Godó, comentarista del "Protagonistas" de Luis del Olmo. ☐

ESTRET DE GIBRALTAR // L'EUROPA FORTALESA

Després de saltar la tanca

Desenes de subsaharians arriben a Barcelona i dormen al ras

Laia Alsina

/directa@moviments.net/

Fa un parell de setmanes que dormen al ras, en un banc de la plaça Catalunya. Però es consideren afortunats. Han estat perseguits durant molt de temps, amb una vida clandestina on el que més importava era arribar a Europa i el que menys, que podien morir en l'intent. Ara ja són aquí. Són dos joves de Mali —un d'ells nascut a Libèria—, que no passen dels 30 anys i que prefereixen no dir el seu nom després de confessar que "encara els venç la por". Són els nous inquilins del centre de Barcelona que poden presumir d'haver guanyat la batalla contra la desgraciada-

ment famosa tanca de Melilla. Les ferides que tenen a les mans i al cos són les proves que han participat a la guerra.

Volien ser com "els amics que els anaven a veure quan eren a Mali". Uns amics que eren tan pobres com ells i que ara veuen com a veritables triomfadors.

Des de fa dies, unes monges del carrer Hospital els donen menjar una vegada al dia. I per als dos joves protagonistes és gairebé un banquet perquè fa anys que, a casa seva, només tastaven una sardina diària. Per això se senten afortunats, però també perquè ells van creuar la tanca quan no era notícia, quan ho aconseguïen, tot i haver d'esquivar els trets dels policies que "defensen un mur ple de punxes".

Falses esperances

"L'esforç ha valgut la pena" assegura sense cap mena de dubte el que sembla més jove. "Ja no volem parlar del que vam deixar enrere, només de la vida que ens espera". Una vida que sorprén a qualsevol que parli amb ells. "Des de Melilla ens van pagar un autobús fins a Màlaga, podíem anar a Madrid si volíem, però, amb els pocs diners que ens quedaven, vam venir a Barcelona". Tothom els ha dit que aquesta és la ciutat més rica de l'Estat espanyol i "els nostres amics expliquen que gairebé tothom cobra uns 4.000 euros al mes". No serveix de res dir-los que no és veritat, miren la gent que passa pel carrer de dalt a baix i, assenyalant les sabates o

la samarreta sentencien "ells són rics". Amb poc més de 25 anys, en fa deu que intenten arribar a Europa. "Des que ets petit només penses en canviar de vida, i quan ets major d'edat ja ho tens tot planejat". S'hi juguen la vida sense saber-ho o sense voler saber-ho. La ruleta russa de la que formen part, quan el somni és arribar a una Europa que els rebutja, no importa.

L'última hora des de Melilla

Els protagonistes d'aquesta història segueixen la situació que els seus compatriotes pateixen ara mateix a Melilla a través de la ciutadania i de periodistes que s'acostuen a parlar amb ells. Això, mentre el Govern espanyol es limita a fer la famosa tanca més alta i menys "perillosa" per als qui que vulguin saltar-la. L'executiu de José Luis Rodríguez Zapatero ha passat la pilota al Marroc. I aquest país, lluny de voler posar remei al drama de la immigració es dedica a repatriar qui ha fracassat en l'intent. Hi ha qui, de manera privilegiada però obligada, han tornat a casa en avió mentre un nombre que supera de llarg el miler segons diverses ONG, han estat abandonats després al desert d'Algèria o a la frontera amb Mauritània sense aigua ni menjar. En aquest grup hi podria haver dones embarassades. És el final de trajecte de les que podrien ser les noves "caravanes de la mort". ☐

El 16 d'octubre a Barcelona 2.500 persones denuncien la mort d'immigrants

Foto: Regino Hillera

La reflexió

Davant la militarització, desobediència civil

Amarela Varela

/directa@moviments.net/

Entre el 27 i el 29 de setembre, reunits a Sevilla i a Còrdova, els ministres d'Exteriors espanyol i marroquí protagonitzaven una "reunió d'alt nivell" en la qual, sota el "sagrat vel de la cooperació i el desenvolupament" es discutien, si fa no fa, les directrius que caracteritzen la política migratòria espanyola. El mateix 28 de setembre, però a Ceuta, la tanca d'acer galvanitzat reforçada amb una tanca de filferro espinós estava en obres per elevar la seva alçada a sis metres, això com a conseqüència, i un mes després, de l'assassinat

de tres immigrants subsaharians en aquesta mateixa tanca, presumiblement a causa de la repressió amb bales de goma per part de la Guàrdia Civil.

Aquella nit, mentre els enviats del rei Hassan II feien relacions amb la classe política socialista a Còrdova, centenars de refugiats africans, econòmics i polítics, intentaven "creuar la línia", com dirien els veterans mexicoamericans. 36 van sucumbir en l'intent, un d'ells de 3 mesos, 50 van ser hospitalitzats, 10 dones amb els seus nadons i 50 embarassades entre els 2.400 "deportats de facto", més els innumerables desapareguts.

Segons les publicacions que van fer a Indymedia Estret

testimonis presencials d'aquella nit, la Guàrdia Civil va expulsar, "empenyent per la porta petita" cap a territori marroquí, sol·licitants d'asil polític que van manifestar la seva condició de perseguits davant la premsa espanyola. A l'altra banda els esperava la policia marroquina, les forces repressives d'un règim despòtic.

Dos dies després, Rodríguez Zapatero enviava tropes a la frontera colonial. A la Cadena Ser els comentaristes demanaven "mà dura" davant d'aquesta amenaça a la "seguretat nacional" i justificaven així la presència militar. Aquest cop no hi va haver manifestacions massives per fer

tornar les tropes espanyoles a les casernes. Perquè la desobediència civil va tenir, en aquest episodi, uns altres protagonistes: els immigrants que van saltar les tanques.

Així, de nou, els immigrants van desobeir, van irrompre i van desafiar el Govern i la societat espanyola. Perquè els immigrants seguiran desobeint, diuen els testimonis que circulaven per la xarxa aquells dies, als qui proposen que la cooperació pel desenvolupament sigui instal·lar centres d'internament contra immigrants a l'Àfrica, als qui coordinen vols conjunts "i més barats" per a deportar immigrants refugiats a Europa i als qui militaritzen les fronteres.

OFICINA
ANTIDISCRIMINATÒRIA
PER A GAIS I LESBIANES

Dilluns, Dimarts i Div. de 19h a 21h
93.217.26.69 (Contestador automàtic 24h)
Verdi, 88 08012 Barcelona

FRONT D'ALLIBERAMENT GAI DE CATALUNYA
www.fagc.org fagc@fagc.org

www.pangea.org/rai

des del
Camp
de Tarragona...

recolçant la
contrainformació
nacional!

Casal Popular La Turba
C. Nou, 12. 43800 Valls
977 60 26 56 info@laturba.org

la directa!

setmanari de comunicació

“Els mitjans de comunicació de masses actuen com a sistema de transmissió de missatges i símbols per al ciutadà mitjà. La seva funció és la de divertir, entretenir i informar, així com la d’inculcar als individus els valors, creences i codis de comportament que els faran integrar-se en les estructures institucionals de la societat. En un món en que la riquesa està concentrada i en que existeixen grans conflictes d’interessos de classes, el compliment d’aquest paper requereix una propaganda sistemàtica.”

**Els guardians de la llibertat.
Noam Chomsky - Edward S. Herman**

www.setmanaridirecta.info

Per què cal un setmanari per als moviments socials?

En els darrers anys el conjunt de moviments socials que podríem anomenar alternatius o anticapitalistes hem vingut experimentant un creixement sostingut, sobretot quantitativament, però també qualitativa. En relativament poc temps hem vist com una nova generació de militants i activistes s'afegia a les diferents lluites, al caliu de protestes que sense cap mena d'exageració podem anomenar massives. Així, les respostes a les diferents cimeres, tant al nostre país com a d'altres, la protesta estudiantil contra la LOU, la vaga general de fa quatre anys i, sobretot, les immenses mobilitzacions contra la guerra van generar un ambient propici perquè fos possible pensar de nou que el món es pot canviar i que ho podem fer nosaltres. A partir d'aquí hem anat veient com per totes les comarques s'han anat creant xarxes de coordinació local, butlletins i portals de contrainformació, locals i centres socials, okupats i de lloguer, candidatures municipals assembleàries, assemblees de joves i d'estudiants i una constant aparició de noves iniciatives, caracteritzades, no només perquè n'hi ha més, sinó perquè són més sòlides i de major qualitat.

Però tampoc podem ser il·luses (com a mínim no del tot) i pensar que tot això només és a causa del nostre esforç i treball. Durant els anys del Govern PP, l'oposició socialdemòcrata i catalanista ens va donar un fort protagonisme mediàtic per tal d'erosionar al govern. Naturalment no van ser ells els impulsors d'aquelles massives mobilitzacions ni nosaltres una creació mediàtica de PRISA, però tot plegat va generar un ambient adient pel desenvolupament de noves lluites i per estendre les idees de resistència i autodeterminació socials. Ara, però, un cop el PSOE ha recuperat el poder hem desaparegut de nou de l'escena mediàtica. Només cal posar dos exemples: la campanya dels moviments socials pel no a la Constitució europea i la manifestació del MayDay. Dues iniciatives autònomes de l'esquerra anticapitalista que van mobilitzar milers de persones, amb un discurs propi i que traspassaren les fronteres dels àmbits estrictament militants i que no sortiren a absolutament cap mitjà. I sense parlar de les campanyes directament criminalitzadores com les que s'han donat a Sabadell i Berga o, més recentment, contra els moviments que donaven suport als anarquistes italians empresonats. És evident que hem crescut, molestem i que estan intentant fer-nos desaparèixer.

Però les agressions externes no són l'únic perill que afrontem els moviments socials. Aquests, ara mateix, estem conformats per un magma difús i sovint inconnex d'iniciatives, lluites i resistències sovint desconnectades, a vegades fins i tot enfrontades i massa

“Ens cal un referent propi als mitjans de comunicació, que estigui a l'alçada dels moviments transformadors catalans”

cops desconexades unes realitats de les altres, encara que sovint estiguin realment molt a prop. Per tant, la necessitat d'un referent comunicatiu dels moviments socials també implica un factor «intern». Es tracta de donar un pas més, que sigui cohesionador, que millori la intercomunicació entre col·lectius geogràficament o ideològica diferents, que aclari malentesos i que faciliti el diàleg. És també una aposta per reforçar la creació de discursos propis dels moviments, amb espais de reflexió que ajudin a consolidar aquests discursos, tant en els aspectes de solidesa ideològica com d'extensió social del missatge.

És per tot això que una de les necessitats més urgents que tenim els moviments socials és la construcció d'una potent xarxa de mitjans de comunicació que permeti visualitzar les nostres pràctiques quotidianes, socialitzar el nostre discurs i que sigui un fre a les campanyes de criminalització mediàtica, que avui per avui és segurament la més constant forma de repressió. Tot i que hi ha molta feina feta (som les primeres a saber-ho precisament perquè portem molts anys fent-la), la realitat és que fins ara només hem estat capaços de fer viables petits o mitjans projectes molt acotats, sigui en un espai físic (premsa local) o ideològic (publicacions vinculades a un col·lectiu, lluita o fins i tot campanya concreta). Aquestes iniciatives tenen un sostre que marca la seva característica específica i que impedeix una major difusió. Una altra conseqüència d'aquesta situació és la saturació d'informació desordenada i compartimentada, allunyada d'una visió alternativa global del món i la realitat que ens envolta. Després de tot el que hem dit ja deu ser evident que estem pensant en que ens cal un referent propi als mitjans de comunicació, que estigui a l'alçada de la força i pujança dels moviments transformadors catalans i que serveixi per amplificar aquesta força i transmetre-la a tot arreu.

dire setmanari de c

El contingut i la fo

Quan es prepara qualsevol publicació periòdica s'han d'establir els criteris per a definir els diferents components que li donen cos; els relacionats amb la redacció, les seccions, la fotografia, la il·lustració, el disseny i també, si s'escau, la publicitat. A continuació, expliquem breument els criteris que nosaltres hem seguit:

Redacció

No hem discutit gaire sobre el propòsit i la orientació política d'aquest setmanari: fer-nos ressò de les activitats dels anomenats moviments socials. No ho hem discutit perquè era una idea que se sobreentenia, donades les trajectòries de les persones que integrem el projecte. Ara bé, tampoc renunciem a dir la nostra, ja sigui en temes que guarden relació amb l'àmbit dels moviments, com en temes més generals. També hi guardarem un espai per aquelles qüestions socials més oblidades.

Un dels reptes de **la Directa**, serà, certament, la representació territorial. Com fer que un setmanari fet des de Barcelona no sigui centralista? Editar un periòdic comporta establir jerarquies informatives i les realitats de les persones que viuen a Barcelona no són les mateixes que les que viuen a Sort. O, com es poden prendre decisions si estàs vivint a Vic i no pots venir a les reunions? Diferents persones estan establint contactes a la seva comarca però cal veure com ho lliguem tot plegat.

Sí que volem tenir uns criteris de llibre d'estil, en els que encara hi estem treballant gràcies al bagatge de les publicacions a les que ja hem participat.

Seccions

El seu ordre està pensat per a combinar-hi planes lleugeres amb d'altres més pesades.

-A la pàgina dos tenim la editorial, un article d'opinió d'alguna persona de la Directa i una explicació breu de com s'ha fet el setmanari

i els possibles debats

-Obrim el setmanari i volem destacar. No és important d'aquella que podria ser un tema de portada, sota l'entrada

-Tenim una secció *Impressions*, tot i que per a completar les periodicitat de **la Directa** comptem amb un llistat de planes de les que s'anomenaran *Així* i es dividides territorialment a la línia superior al títol ubicar-les. En aquestes alguna entrevista, tot i no ho haguem fet.

-L'*Observatori* és una crítica als mass media de tothom serà important ens passarem el dia webs i la premsa i, no. També destacarem l'àmbit popular.

-Continuarem amb més enllà de l'àmbit

-A les planes de l'àmbit projectat relacionades amb el

-*Expressions* serà una qüestions relacionades

-L'agenda setmanal d'activitats culturals, l'anomenarem *La Gr*

-Finalment tancarem l'entrevista i la columna contraportada, la qual serà *La Indirecta*.

Directa

Forma

ts que haguem tingut.
nari amb el tema que
rmalment serà un fet
setmana però també
d'investigació o d'opinió.
ció que es destacaria a la
adeta *De dalt a baix*.
ió per a articles d'opinió -
que també hi apareixeran
pàgines de les notícies. La
Directa ens ha fet pensar en
estat de columnistes fixes.
es notícies d'actualitat
stà *el pati*, i no aniran
ment ni sectorialment però
tular ens servirà per a
tes pàgines pot aparèixer
ot i que en aquest núm. 0

s una secció dedicada a la
dia, en la que la participació
portant, ja que nosaltres no
mirant la tele, la ràdio, les
menys, simultàniament.
projectes comunicatius de

mb els fets que succeeixen
de distribució de la Directa.
Què es cou? volem explicar
es, iniciatives i campanyes
s moviments socials.
à l'espai reservat per a les
des amb la cultura.
nal engloba convocatòries,
tallers i xerrades, i
raella.

arem cada número amb una
na d'opinió de
apçalera d'aquesta pàgina

“Un dels reptes de la Directa, serà, certament, la representació territorial. Com fer que un setmanari fet des de Barcelona no sigui centralista?”

Els elements gràfics

En general, hem acordat que la fotografia apareixerà preferentment a les planes de les notícies i les il·lustracions a les pàgines d'opinió. El treball de selecció i edició de la fotografia, així com els peus de foto, estan en mans dels fotògrafs, sempre i quan no ho vulguin delegar en membres de la redacció. Volem comptar amb imatges pròpies i de qualitat.

Pel que fa al disseny, hem assumit que volem donar-li al periòdic un aspecte d'originalitat. De tota manera també veiem que tenim certs hàbits adquirits de lectura i que per tal de buscar un equilibri en el que tothom s'hi senti a gust, no hem de dur el risc gaire lluny. Ara bé, on sí que volem arriscar més és a la secció de cultura. Per a dotar-la d'un cert component de creació es faria un disseny molt diferenciat de la resta del setmanari. Us proposem que feu dissenys per a aquestes dues planes. Nosaltres ens els guardaríem i els aniríem treient. Penseu en tots els elements que podrien aparèixer.

El paper que teniu a les mans és una mica més gruixut i de millor qualitat que l'habitual. Això ens costarà uns calers extres però creiem que val la pena.

La publicitat

Si fos possible, si el número de subscripcions fos molt gran, ens podríem arribar a plantejar la inexistència de la publicitat. De moment, però, és necessària, però establint uns criteris. En aquest aspecte prescindim de la publicitat que ens pugui caure de les grans firmes o de les institucions. Ara bé, també tenim pendants alguns interrogants sobre els quals decidir-nos.

Pel que fa a aquest primer número hem trucat a molta gent i molt diversa.

Evidentment, no hem pogut arribar a tothom i hi haurà qui pugui sentir-se obviada. Nosaltres he tingut un espai determinat i dues setmanes per dedicar-hi. Si voleu aparèixer només ens ho heu de fer saber.

Qui som i d'on venim?

El dossier que tens a les mans és una proposta de creació d'un setmanari pensat, dirigit i sostingut des dels moviments socials i per als moviments socials. Es tracta de crear un mitjà de comunicació potent, atractiu, seriós i plural, que sigui capaç de trencar els estrets marges de lectors i lectores ja convençudes i que pugui arribar a tota la gent que no acaba de creure's el que li diuen els mitjans convencionals, però que no es troba identificada amb cap dels mitjans alternatius existents fins ara. Per això, creiem imprescindible que sigui un projecte semiprofessionalitzat (superant així el simple voluntarisme militant) i de venda als quioscos (trencant les barreres de la distribució alternativa, a la que, per altra banda, tampoc renunciem). Però això no és tot.

Ha de ser un mitjà amb un mínim «cos», o sigui un pes i una qualitat comparable a la premsa professional (objectiu que llegint els actuals diaris tampoc és tan difícil d'assolir), que superi les tradicions contrainformatives dirigides a cercles prèviament convençuts i que tingui un llenguatge entenedor i una estètica atractiva per a amplis sectors socials. També volem que sigui un mitjà plural, que reflexi la diversitat social; i amb això ens referim tan a les diferents sensibilitats ideològiques i polítiques dels moviments socials, com a tots aquells processos socials poc o gens organitzats, o que ho estan fora de les fronteres tradicionals de l'esquerra anticapitalista i que, de forma sistemàtica, són invisibilitzats o tergiversats pels *mass media*. Ens referim a realitats com la immigració, la prostitució, la vellesa o les malalties mentals, per posar uns exemples entre els centenars que podríem esmentar. Realitats a les que els moviments socials ens acostem poc i malament, i amb les que ja és hora de començar a establir ponts de comunicació si volem ser una alternativa transformadora mínimament creïble.

També ha de ser un mitjà útil, o sigui constant i ràpid. Hem valorat diferents propostes de periodicitat, i després de descartar la diària per qüestions òbvies de capacitat, hem optat per la setmanal. Som conscients que és una aposta ambiciosa i arriscada. Que un setmanari no és una broma i que el volum de feina i esforç que genera fa tirar una mica enrere. Però tampoc volem crear una altra revista de reflexió, que només doni informació ja coneguda per tothom quan surt al carrer. Necessitem una eina que serveixi per acostar les nostres realitats de forma eficient a la societat, i la nostra intenció és treballar per a aquest objectiu. La periodicitat setmanal és, al nostre entendre, la mínima que s'ha de tenir perquè el projecte pugui assolir tots els objectius ressenyats més amunt.

“Juntes sumem molts anys d'experiència en projectes de contra-informació i comunicació popular”

El grup promotor d'aquesta ambiciosa iniciativa no sortim del no res, juntes sumem molts anys d'experiència en projectes de contrainformació i comunicació popular. Des de la gent que ha fet possible l'edició del setmanari mural **Contra-Infos** durant més de set anys de forma ininterrompuda, a les persones que van impulsar els projectes intermitents (lligats a campanyes concretes) com han estat l'**Altaveu** (Campanya contra l'Europa del Capital, vaga general) i el **Diari de la Pau** (mobilitzacions contra la guerra i campanya pel no a la Constitució europea). També s'hi ha sumat gent individual que forma o ha format part d'altres projectes comunicatius, com poden ser **La Burxa**, **Masala**, **Xibarrí** o **Kale Gorria**, així com periodistes, cansades de les limitacions i censures existents als mitjans de comunicació oficials, i que volen contribuir així a la creació d'un projecte que sigui més coherent amb les seves idees.

Fidels a les nostres tradicions i idees polítiques hem conformat un col·lectiu assembleari i de base per tirar endavant el projecte. Encara que veiem que un setmanari és un projecte que difícilment seria realitzable sense una mínima professionalització, tampoc ens volem convertir en una empresa. Les nostres experiències en autoorganització ens donen la seguretat que també els projectes grans i ambiciosos poden ser organitzats sobre la base de l'horitzontalitat, l'assemblearisme i l'autogestió que, per altra banda, no estan gens renyides amb una àgil organització de les feines i una rigurositat a l'hora de marcar i complir objectius. D'altra banda, optar per qualsevol altra forma organitzativa creiem que desvirtuaria la idea en si de la proposta i que faria inviable una veritable sinergia dels moviments i col·lectius socials als quals volem donar veu.

posem

ALT PENEDÈS // EL CONFLICTE VITIVINÍCOLA

Preu mínim, preu just

Concloua la verema, el sector continua reclamant un preu just

Vinyes tallades per uns pagesos a uns camps de Freixenet, en protesta pel baix preu del raïm

Foto: FdG/Rita Lamsdorff

 Mariona Ortiz
/directa@moviments.net/

Des de l'aire es podia llegir "cacics" després que algú s'entretingués a tallar 475 ceps d'una vinya que Freixenet té a Lavern. L'acte arribava en plena crisi del sector i precedint la jornada de vaga que va convocar Unió de Pagesos (que es van desmarcar de l'acció a la vinya) el dia cinc de setembre. Durant la jornada de protesta, un centenar de pagesos van bloquejar les entrades a les tres grans empreses vitivinícoles, Torres, Freixenet i Codorniu, en plena temporada de verema.

El sindicat denuncia que el preu pagat per aquestes companyies als pagesos no cobreix ni el cost de producció i molts professionals s'han vist obligats a abandonar l'activitat. Els pagesos reclamen a la indústria del vi i el cava un preu mínim just pel quilo de raïm i el litre de vi base, per tal que el sector sigui viable. D'altra banda, exigeixen a l'administració que assumeixi les seves responsabilitats i que controli el compliment de la D.O.

Fa més d'un any que el Parlament va instar el Govern a elaborar un pla sectorial per al sector de la vinya i el vi a Catalunya. El juliol passat, finalment, el De-

partament d'Agricultura Ramaderia i Pesca (DARP) va presentar una proposta però, segons Unió de Pagesos, "lluny de ser un veritable pla per assegurar la viabilitat de les explotacions vitícoles catalanes, es tracta d'un seguit de suggeriments sense concreció fets amb una anàlisi del sector parcial, que no contempla ni un calendari d'execució ni un pressupost per desenvolupar el pla". Pel responsable nacional del sector del Vi i la Vinya del sindicat, Joan Santó, els elaboradors i les administracions "els prenen el pèl".

La crisi del sector vitivinícol·la s'emmarca dins d'una daval·lada general dels preus de la

fruita dolça, agreujada per la sequera i l'augment del preu del gasoil. Sota el lema "Pel futur de la nostra fruita, prou abusos", els pagesos fruitaires també van protagonitzar el passat 19 de setembre una acció de protesta a la Plaça S.t. Jaume. L'objectiu era donar a conèixer al públic la diferència entre el preu al que es paga la fruita als pagesos i el que costa al ciutadà, i per a fer-ho pretenien vendre-la al preu de cost. Aquesta vegada, però, l'incivisme de la guàrdia urbana va impedir l'accés dels manifestants a la Plaça Sant Jaume i l'acció va acabar sent-se a terme a les Drassanes. (1)

La reflexió

Crisi agrària i sindicalisme

Pep Riera

e les mobilitzacions pàgines d'aquest estiu es pot fer més d'una lectura. Es pot interpretar com a problemes sectorials: el preu de la fruita dolça o del raïm, l'efecte negatiu de la sequera en els sectors del cereal o les lleguminoses o que la llet la paguin avui a preus de fa vint anys. Som molts els que pensem que darrera d'aquestes crisis conjunturals, hi ha una problemàtica de caràcter

estructural que afecta gairebé tots els territoris de Catalunya i tots els sectors de producció.

La «globalització» ens obliga a competir amb produccions aconseguides a països que tenen territoris immensos per a bastir-hi grans latifundis amb uns costos de producció molt més baixos que els nostres. Cas ben il·lustratiu: la gran producció i exportació de conreus intensius que exigeixen molta mà d'obra al Marroc, utilitzant el *dumping* social. I conreus fins fa molt poc

localitzats a la Mediterrània, com és la vinya, avui la trobem amb importants produccions a Austràlia, Califòrnia o Xile.

Les velles polítiques agràries, inclosa la PAC de la Unió Europea, segueixen orientades al productivisme, terreny en el que ben poc hi tenim a fer donades la disponibilitat de terra plana, el clima i la pluviometria. En aquest nou escenari no tan sols s'haurà de replantejar el contingut de les reivindicacions, sinó també el mateix «model sindical».

Essencialment, un sindicat ha de ser un «grup de pressió social» a mans dels propis pagesos, per aglutinar i canalitzar col·lectivament unes aspiracions inassolibles individualment. De res no serveix una organització subordinada als poders polítics o econòmics, així com tampoc un sindicat de «serveis» centralitzat i burocratitzat. Una estructura simple, controlada i dirigida pels propis pagesos pot seguir essent fidel al vell model «unitari, independent i democràtic».

ESPLUGUES // URBANISME

El Pla Caufec amenaça el Parc Natural de Collserola

 Entrebastidors
/entrebastidors@esplugues.org/

L'Ajuntament d'Esplugues promou des de 1991 un dels projectes més clarament especulatius de l'àrea del Baix Llobregat, segons denuncia la Plataforma contra el Pla Caufec. El soterrament d'unes línies elèctriques és l'excusa per a una sèrie d'actuacions que pretenen encimentar un gran espai natural al peu de Collserola. Primer FECSA, i ara SACRESA i ACS –de 2001– esperen la construcció dels 600 habitatges de luxe, les dues torres bessones amb el seu parc empresarial, l'hotel i el gran centre comercial.

El projecte ha estat llarg i complex, ple d'irregularitats i corrupcions denunciades

El juliol de 2005 es publicà la sentència del primer contenciós administratiu que les associacions veïnals interposaren contra la primera versió del projecte. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya desestimà les proves d'il·legalitat per a deixar via lliure a l'inici d'obres. Segons membres de la plataforma veïnal, "aquest és un dels pocs grans espais lliures (40 hectàrees) de l'àrea metropolitana sense urbanitzar". El projecte ha estat llarg i complex, ple de denúncies per irregularitats i corrupcions. Des de la plataforma també s'ha editat abundant informació "sobre Sacresa i els seus truculents negocis" que es pot trobar a la pàgina www.noalplacaufec.net.

En paraules dels opositors al projecte: “No cal explicar els sentiments que desperta la sentència del TSJC (...) i les influències que l’envolten. Anirem al Tribunal Suprem i seguirem denunciant la desproporció del projecte, les seves irregularitats i els seus promotors i beneficiaris”

La tensió entre el veïnat augmenta a mida que s'apropa la data d'inici de les obres i estarien "disposats a aturar les màquines amb el seu propi cos", afirmen membres de la Plataforma contra el Pla Caufec. ①

Ca l'Amèlia

**Coop. de productor*s
i consumidor*s**

verdura agroecològica
cistells bàsics
vil mel llegums ous

Tel 677 508 724
calamelia@moviments.net
VALLS (TARRAGONA)

VIRUS EDITORIAL

Tel. 934 413 814
www.viruseditorial.net

ENTRA
www.terra.org
ECOLOGIA PRACTICA

SABADELL // ESTIL BUSTOS

Tres joves a judici per denunciar la policia municipal

Ordint la Trama

/sabadell@setmanaridirecta.info/

La policia municipal de Sabadell segueix fidel a l'estil del seu antic cap, Manel Bustos. El 4 de març intentà desallotjar sense ordre judicial l'habitatge okupat L'Alhambra, amb el resultat de dues persones ferides. Aquestes, juntament amb una tercera persona que va presenciar els fets, van denunciar l'actuació policial. Sembla que aquesta consideració ha estat suficient pel jutjat d'Instrucció núm. 4 de Sabadell per a imputar els tres joves d'un pressumpte delictes d'usurpació. Cap d'ells ha estat identificat entrant o sortint de la casa i els seus noms no apareixen a l'atestat policial. Els joves asseguren que es tracta d'una selecció política per part de la fiscalia, que ha utilitzat informació d'un altre procés tramitat pel mateix jutjat.

La Fiscalia ha utilitzat dades d'un altre procés contra els okupes

A més, es dona la contradicció que la mateixa causa està essent jutjada penalment i civil, doncs Narcís i Ma Teresa Martí Barnusell, propietàries de l'immoble, ja van engegar un procés civil contra Pau LL. M., membre de l'Assemblea d'Okupes de Sabadell, que fou qui es posà en contacte amb ells per notificar-los la voluntat de rehabilitar l'espai i adequar-lo a les necessitats de les persones que l'okuparen. Segons advocats consultats és il·legal l'existència de dos processos judicials per uns mateixos fets.

Davant d'aquesta situació, l'Assemblea d'Okupes de Sabadell ha emés un comunicat on afirma que "la defensa de la propietat és la principal escomesa de l'aparell burocràtic capitalista per la qual jutjats i comissaries decideixen vulnerar les seves pròpies lleis". També es reafirma en la voluntat de defensar els seus companys i els seus "projectes col·lectius."

CATALUNYA // 12-0 RES A CELEBRAR

Protecció policial dels feixistes

Jesús Rodriguez
/directa@moviments.net/

Més de 150 agents antiavalots de la Policia Nacional, 60 membres de la brigada d'informació, 50 antiavalots de la Guàrdia Urbana i 40 antiavalots dels Mossos d'Esquadra. Aquestes xifres sumen més de 300 policies destinats a protegir la seu de la llibreria Europa durant la manifestació antifeixista del 12 d'octubre a la vila de Gràcia. La Delegació del Govern —dirigida per Joan Rangel, en coordinació amb l'ajuntament i el Departament d'Interior— va mobilitzar tots aquests agents per aturar l'acte de rebuig al feixisme.

Més d'un miler de persones va fer el recorregut que s'inicià a la plaça de la Virreina. La marxa va baixar per Gran de Gràcia amb la intenció d'apropar-se a la llibreria propietat del conegut líder neonazi, Pedro Varela, ubicada al carrer Sèneca. Aquest carrer, però, estava bloquejat per la policia i la protesta va haver de desviar-se per evitar l'enfrontament. El punt final va arribar amb la lectura d'un comunicat a les portes del metro de Fontana, homenatjant així en Roger Albert, que va ser apunyalat per un grup d'ideologia feixista en aquest lloc el 15 d'agost de 2004 i va morir pocs mesos després per les greus lesions. Mentrestant, a Montjuïc, centenars de feixistes reclamaven la pena de mort, l'expulsió d'immigrants, la prohibició de

La manifestació antifeixista de Barcelona a prop de la Llibreria Europa

Foto: Regino Hillera

Protestes i actes reivindicatius per denunciar el feixisme i el genocidi indígena

la interrupció de l'embaràs. Tot això, envoltats amb banderes franquistes i fent apologia del nazisme.

A València, el partit ultradretà España 2000 —on tenen cabuda nombrosos membres

de l'empresa de seguretat La Levantina i que està dirigit per un empresari de prostíbuls— va convocar una manifestació que pretenia ser multitudinària. Les xifres més optimistes parlaven de poc més de 1.000 persones. Paral·lelament, unes 2.000 persones es manifestaven contra el feixisme a la mateixa ciutat.

Nombroses jornades i activitats tingueren lloc a ciutats com Reus, Sabadell i Girona. També al centre social La Gàbia de Lleida i a la Casa de la Solidaritat de Barcelona s'hi feren actes contra la commemoració del genocidi dels pobles indígenes d'Amèrica.

BARCELONÈS // REPRESSIÓ A L'OKUPACIÓ

Procés judicial a Kan Mireia

Irregularitats per part de la jutgessa

Roger Costa
/directa@moviments.net/

Autoritarisme, arbitrarietat i irregularitats són les lleis que fa servir la jutgessa Ma del Prado Martín García, del Jutjat de Primera Instància núm. 31 de Barcelona, en el procés civil obert contra el centre social Kan Mireia, a la Trinitat Vella. Des de l'inici del procés, ara fa un any, ha aplicat literalment els escrits de l'acusació, mentre nega el "dret a una defensa digna" segons els acusats, els manté en rebel·lia processal i no els permet personar-

se en el procés. La magistrada, prepotent i segura de la seva posició, afirma que l'advocat defensor no li cau bé i que aquest cas està solucionat abans de començar-lo. En aquestes condicions ha fixat la vista prèvia pel 10 de novembre, que se celebrarà encara que ja tingui clar el veredict.

Kan Mireia es va okupar l'octubre de 1996; no havia estat habitada des que es va construir l'any 1973 ja que els treballadors no van cobrar per la feina i el bloc va quedar en una situació d'il·legalitat. Els propietaris, la família Atienza

Martos, porten 30 anys especulant amb l'edifici i la seva intenció és vendre-ho.

En aquests anys d'okupació, Kan Mireia, amb una gran activitat al barri, ha superat dos processos penals dels que n'ha sortit absolta. Ara s'enfronta a un nou procés en el que els encausats denuncien que el dret a l'habitatge queda en segon pla i que la justícia sempre es posa de part de qui té els diners. Des de Kan Mireia afirmen que "ni les lleis, ni els diners esborraran les nostres il·lusions" i recorden que "La Trini existeix!"

VALLS // PAISATGE

El paisatge, patrimoni d'un poble

Talaia
/info@laturba.org/

El 8 de juny va entrar en vigor la nova llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge. Després d'un preàmbul ple de principis genèrics i frases carregades de bones intencions, no queda clar quin és el model de gestió que volen aplicar.

Caldrà veure com s'aplica la nova llei. Tenint en compte l'experiència fins ara, les actuacions polítiques no s'adiuen amb les bones intencions que el text preveu. Des del túnel de Bracons, passant per la destrucció de la costa catalana o el conflicte del transvasament de l'Ebre, sempre han estat els col·lectius sensibilitzats amb el medi els qui han posat el crit al cel per unes actuacions que van en contra de la preservació del paisatge.

A l'Alt Camp hi ha molts pagesos que han estat pressionats per a vendre les seves terres a l'Institut Català del Sòl (INCASOL). Els cultius d'oliveres, ametllers o garrofers formen part del nostre paisatge i de la nostra història com a poble. Un cop l'INCASOL tingui la parcel·la de terra, que haurà comprat com a sòl rústic a baix preu, la requalificarà com a urbanitzable i la vendrà cara. Un negoci rodó.

agro-cultura
La revista de la producció ecològica i l'agroecologia

subscriu-te a
l'agricultura
ecològica

Telèfon 93 878 70 35
info@agro-cultura.org
www.agro-cultura.org

Treballs en fusta
XAVIER MARTIN

Pça. Osca nº8 baixos
08014 Barcelona

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

Ateneu Popular Julia Romera

C/ Sta. Rosa, 18
08921 - SCG
www.ara-santacoloma.com

Observatori dels mitjans

Periodista enxampat

Denúncies de la manipulació periodística

La família del David, un sabadellenc de 14 anys que havia estat detingut i agredit per la policia municipal, va ser víctima d'un procés de criminalització del seu fill per interessos polítics aliens. El conflicte creat arrel de la detenció del noi va comportar manifestacions i nombroses concentracions, amb l'edició d'enganxines i cartells amb el lema "Estil Bustos, no gràcies", referint-se així als dos germans de la família Bustos que hi havia al consistori, amb càrrecs d'alcalde i regidor de la Policia Local.

Sota el títol "*Los apoyos de David*" apareixia a *La Vanguardia* una peça redactada per Albert Gimeno (especialista en premsa policial) i inserit a un article de Paloma Arenós. S'indicava que el noi apareixia a una llista de persones que donaven suport a membres de grups radicals bascos, quan realment era un full de signatures que demanaven la presumpció d'innocència. A partir d'aleshores, mitjançant la interposició d'una querella es va haver de pressionar al rotatiu per aconseguir una rectificació que finalment es va produir en el termini previst per la llei de sis dies.

Los apoyos de David

■ El nombre del menor de catorce años arrestado durante seis horas por la policía local de Sabadell, David D., forma parte de una lista de personas que dan apoyo a organizaciones juveniles integradas por radicales vascos, como la legalizada Jarrai. La detención del menor fue uno de los hechos que contribuyeron a poner en una situación difícil a Paco Bustos y a que presentara su dimisión. David D. pasó varias horas en el calabozo por pagar adhesivos en contra del alcalde de Sabadell. Según la versión municipal, la detención se produjo porque el joven huyó, se resistió a los agentes e incluso lesionó a un policía. El padre del menor reconoció que su hijo había pegado adhesivos contra el alcalde, pero aseguró que no se resistió ni agredió al agente. Desde el Ayuntamiento se indicó que una comisión municipal investigará los hechos. Además de a los jóvenes de Jarrai, David D. también expresa su apoyo a los imputados de Haika y Segi. — Redacción

Zapping

La catàstrofe del Katrina ha posat sobre la taula les pitjors pràctiques dels mitjans de comunicació, i en especial la televisió. Els primers dies es parlava de prop de 20.000 morts a la ciutat de Nova Orleans —quan finalment n'hi va haver 823, la meitat dels que hi hagué en un sol poble de Guatemala durant les últimes esclavissades de fang—, i és que quan una catàstrofe es pot vendre de forma massiva a la televisió, els periodistes eviten que la realitat els rebenti un bon negoci. TV3 va decidir enviar Albert Elfa com a corresponsal durant setmanes en què ens explicava tot tipus de detalls sobre els fets, això després de passar els filtres informatius dels *marines*. A altres llocs del planeta, TV3 necessita centenars de milers de morts per decidir-se a enviar un corresponsal, tal i com va succeir amb el Tsunami del sud-est asiàtic.

El Dial

La ràdio en general és considerada com un mitjà molt més proper i directe, que pot fer arribar la realitat d'una forma immediata a les nostres llars. L'ús temerari d'aquesta virtut de les connexions en directe pot degenerar en informacions tergiversades i sobredimensionades per a cridar l'atenció de l'audiència. Aquesta és una pràctica habitual de la unitat mòbil del programa de l'Albert Castillón, a Onda Rambla (Punto Radio). Ja des de l'època de Gemma Majadas, i també a l'actualitat, diversos testimonis han pogut veure com les cròniques que surten per antena tenen poc a veure amb el que realment està passant, generant alarma social als oients de la ràdio amb la única finalitat de mantenir els nivells d'audiència.

Paparazzi

Les Festes Alternatives de Sants van ser l'objectiu designat per la direcció de *La Vanguardia* i executat pel periodista Xavier Aldekoa el 29 d'agost. Havien de ser el cap de turc de qualsevol queixa veïnal al voltant de sorolls i molèsties. Sota el títol "*Impunidad Alternativa*" es relaciona les festes dels col·lectius alternatius amb les destrosses al carrer Finlàndia, quan aquestes es van produir tres dies abans d'iniciar-se els actes alternatius. Es mostra una fotografia d'un noi pixant realitzada a la plaça del centre —a 500 metres de plaça de Sants. Es parla de tambors fins les 7 del matí, però no s'explica que provenien d'una festa *reggae* organitzada pel Districte de Sants. Es diu que el so no va finalitzar a les 3 de la matinada, però no es diu que ho va fer a les 3 i 10.

Xarxa en negatiu

Libertad digital

Aquest portal, dirigit i editat a per l'autoanomenat periodista Jiménez Losantos, és la veu a internet dels sectors més ultradretans del Partit Popular. Personatges com Acebes i Zaplana són aplaudits i defensats. La Fundació

Francisco Franco també ha estat defensada des d'aquestes pàgines. Han fet crides a evitar per la força la sortida dels papers catalans de l'arxiu de Salamanca. Fins i tot mantenen la tesi que l'11-M va tenir autoria intel·lectual d'ETA.

Xarxa en positiu

Des de la pàgina web de *La Haine* es pot fer el seguiment en temps real de manifestacions, accions i actes de resistència o desobediència civil. Mitjançant un tècnic informàtic i un telèfon mòbil es pot recuperar aquell

model informatiu minut a minut que va potenciar *Indymedia* durant les cimeres i contracimeres, però que en el dia a dia pot ser tan útil i rigorós. A més, també podem trobar un recull de textos teòrics força interessants.

L'altra informació

Entrebastidors és una publicació popular d'Esplugues de Llobregat. Es distribueix gratuïtament arreu de botigues i locals socials. L'últim número centra especial interès al voltant dels equipaments a la vila.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Postscriptumradio.org (Terrassa), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Gràcia Rebel 95.8FM (Gràcia), Ràdio R.S.K. 107.0FM (Barcelona), Ràdio Korkó 90.3 (L'Hospitalet de Llobregat)

Roda el món

ORIENT MITJÀ // L'IMPERIALISME HEGEMÒNIC DELS ESTATS UNITS

Fracàs de l'ocupació de l'Iraq i condicions per la reconstrucció

Punts per l'anàlisi després del Tribunal Internacional celebrat a Barcelona

Jaume Botey
/jaumbotey@setmanaridirecta.info/

Del 20 al 22 del maig es va celebrar a Barcelona una sessió del Tribunal Internacional sobre l'Iraq. Set personalitats de l'Iraq van venir expressament convidades com a testimonis: un líder religiós chiïta i alhora secretari general del Congrés Fundacional Nacional Iraquià, una periodista i exdirectora de l'Observatori de l'ocupació, una metgessa directora d'un hospital infantil, el director del Centre de Drets Humans de Faluja, un sindicalista del petroli, un dirigent de barri i un professor d'economia de la Universitat de Bagdad. Vistos aquests testimonis i el suport jurídic que prestaren els relators de les tres sessions, el Tribunal dictà una llarga sentència fonamentada en els principis del Dret Internacional.

La informació oficial que ens arriba de l'Iraq, filtrada per agències nordamericanes, pretén fonamentalment dues coses: primer, convèncer la opinió pública que el procés de democratització s'està consolidant i segon, que el desordre i atemptats són atribuïts a la resistència, la qual, així, posa de manifest la seva debilitat. La realitat és exactament la contrària. Posaré sobre la taula alguns elements nous, que per raons d'espai només podré enunciar.

1. La invasió ha fracassat fins i tot militarment. Els invasors podien ocupar un país des de l'aire o amb les distàncies que donen els míssils, però no en l'ocupació del carrer. La invasió ha sigut molt més cara del que havien previst, les tropes ocupants viuen atemorides i aquarterades en les anomenades zones verdes de seguretat, el degoteig de morts dels ocupants no s'acaba i l'opinió pública dels EUA es gira en contra. Tan Bush com Cheney parlen ja de la necessitat de la retirada, que no hauria de ser tan vergonyosa com la de Vietnam.

2. La resistència creix. Resistència vol, dir en primer lloc, la civil. Fer funcionar un hospital que era públic i es vol que segueixi essent públic, davant el programa de privatitzacions, és resistència. Organitzar la neteja d'un barri amb patrulles de voluntaris en una ciutat que arriba a 450 a l'estiu, i davant la dessídia de la nova administració, és resistència. Posar en marxa els pous de petroli que encara poden gestio-

Un vehicle de paramilitars entrenats per Estats Units als carrers de Bagdad. En l'actualitat, es construeixen 12 bases militars situades als llocs de producció de petroli i al llarg dels oleoductes amb l'objectiu de garantir la seva privatització

Foto: Alejandro Zapico

nar els sindicats i sabotejar els pous o oleoductes de companyies estrangeres, és resistència.

3. Però també s'ha incrementat la resistència militar. Tots els testimonis que van venir, fent-se ressò de les veus del carrer, defensaven la legitimitat d'aquest tipus de resistència, davant de la il·legitimitat de la invasió. Té, a més, el suport del Dret Internacional. I no s'explicaria la durada del conflicte o la necessitat per part dels ocupants d'operacions de genocidi com la de Faluja del novembre passat si no es mantinguessin vius, actius i amb recursos, exèrcits clandestins amb capacitat operativa davant de les armes de destrucció massiva i de precisió que utilitza l'ocupant.

4. Refús del terrorisme. Amb absoluta contundència tots els testimonis va condemnar el terrorisme i el van refusar com a estratègia de lluita. Es tracta d'assassinats covards contra població civil indefensa, que genera pànic, propicia que es confongui amb resistència, és un fre a la possible construcció d'un Iraq sobirà i afavoreix els objectius de l'invasor. Els testimonis no dubtaren en afirmar que molts d'aquests atemptats porten sense cap dubte el segell de l'invasor.

5. La invasió ha fracassat en l'objectiu de fragmentar geogràfi-

cament i ètnicament l'Iraq. Les invasions actuals pretenen convertir el conflicte social en conflicte ètnic. Vegi's Iugoslàvia. En el cas de l'Iraq es tractava de fomentar l'enfrontament entre kurds, sunnites i xiïtes que propiciés la fragmentació del país en tres zones, nord, centre i sud. Els testimonis reafirmaren que de sempre a l'Iraq les diferències ètniques han estat considerades com una riquesa i que en la base social hi ha barreja ètnica i religiosa i matri-

monis mixtes. Els enfrontaments, exagerats interessadament per la premsa occidental, són entre les cúpules.

6. La invasió ha fracassat davant dels inversors. L'ocupant no ha aconseguit donar la sensació de seguretat, en conseqüència no hi ha inversions i no hi ha els negocis que les multinacionals preveïen. El fiasco de la conferència de Madrid a l'octubre de 2003, que sota l'eufemisme de "Conferència de donants" iniciava la rapinya i la privatització de les riqueses de l'Iraq ha continuat. Només les concessions de diner públic a empreses privades nordamericanes, especialment la Haliburton de Dick Cheney fan el negoci de l'anomenada reconstrucció.

7. Derogació dels Decrets Bremer. Durant l'any escàs que Paul Bremer va estar al front de l'Autoritat Provisional de la Coalició (APC) va desenvolupar una frenètica activitat normativa canviant de dalt a baix el model jurídic, polític i econòmic de l'Iraq. Això està expressament prohibit per les normes internacionals que preserven els drets dels països ocupats. Es tracta de cent decrets (un cada tres dies) i que fan referència a tots els camps de l'activitat: privatització de tot, nou model de relacions laborals, nou model fiscal, d'inversions

estrangeres, de propietat, nou model de justícia, d'exèrcit, de banca, d'indústria, nou codi penal, nou model electoral, de partits, etc. De res servirà la marxa dels exèrcits ocupants si no es deroga el model imposat pels EUA.

8. Retirada de les bases dels EUA. Tampoc servirà de gaire la retirada dels exèrcits si es mantenen les 12 bases militars actualment en contrucció i l'Iraq no pot disposar de la seva principal riquesa. Estan ubicades als llocs de producció del petroli i al llarg dels oleoductes amb l'objectiu de garantir la seva privatització.

9. Eleccions i Constitució. Tot acte polític emanat d'una autoritat il·legítima i imposada serà tingut per il·legítim i imposat. En conseqüència el poder de l'Assemblea Nacional resultat de les eleccions del 30 de gener, el nou cap d'Estat Jalal Talabani i el primer ministre Ibrahim al-Yafari, per la majoria de la població són considerats il·legítics i usurpadors. No serà considerada tampoc legítima la nova Constitució que s'ha elaborat i que es durà a referèndum el 15 d'octubre. Els testimonis demanaven que les democràcies occidentals no es deixin pressionar i que no caiguin en el parany dels interessos econòmics de les seves empreses donant l'aval de democràcia a un règim resultat d'una violació.

10. Reconstrucció. La invasió i ocupació de l'Iraq i el procés de transició dissenyat pels ocupants, contràriament a les seves declaracions, no anava dirigit contra el Govern de l'Iraq sinó contra l'Estat i la població de l'Iraq. Ha estat un genocidi planificat i premeditat: ningú de l'Iraq podrà oblidar el que ha significat el milió i mig de menors de 5 anys i els 200.000 de cinc a dotze anys morts des de 1991; els residus d'urani dipositats per sempre a la terra, a l'aigua i al subsòl, la destrucció massiva i sistemàtica de tota l'estructura productiva, civil i de serveis, la humiliació permanent i la violació de drets humans d'un poble culte que, malgrat la dictadura, havia començat a sortir de la misèria a la que estan sotmesos la resta de països àrabs. Les vides perdudes són irrecuperables i quedaran com a llosa d'un dels grans crims contra la humanitat. Però no podrà haver-hi sobirania del nou Iraq si, com a mínim, les potències il·legítimament ocupants no reconstrueixen l'enorme destrucció provocada. **11**

Ha estat un genocidi planificat i premeditat: ningú podrà oblidar el que ha significat el milió i mig de menors de 5 anys morts